



John Belamy Foster

Kapitalizm ve küresel ısınma

Fosil yakıtlarına bu denli bağımlı olmamızın başlıca nedenlerinden birisi fosil yakıtlarının petrol ve otomobil sanayileri için çok kârlı olmasıdır.

sayfa: 12



Funda Baysal

Önce eylem vardı

Rosa'nın kitle hareketine yaklaşımı hayatı boyunca değişmedi ve değerlendirmeleri, müdahaleleri önemli derslerle dolu. 1917 Ekim devrimi, 1918 Alman devrimi onun haklılığının kanıtıdır.

sayfa: 13

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 248

30 Aralık 2005

1.000.000 TL - 1 YTL

Sınırsız düşünce, ifade, eylem ve örgütlenme özgürlüğü

301 - 305 kaldırıldı

Bush'un sağ kolu Condellisa Rice Ankara'ya geliyor

Şehre katil geliyor

George W. Bush bir savaş suçlusudur. Yalan söyleyerek Afganistan ve Irak'ı işgale etti. Afganistan'da binlerce, Irak'ta onbinlerce insanın ölümüne neden olan işgali başlattı. ABD'nin Irak'ta Felluce'de, "Beyaz Fosfor" adı verilen kimyasal silah kullandığı

kanıtlandı. CIA uçakları, Bush'un dünyayı küresel işkence ambarına çevirmek istediğini gösteriyor. İşte bu Bush'un en önemli danışmanı, sağ kolu, işgal ve katliam politikalarının en önde gelen yetkilisi, ABD Dışişleri Bakanı Condellisa Rice, Ocak ayın-

da Türkiye'ye, Ankara'ya gelme ihtimali var. Demir Leydi Rice'ı Ankara'da görmek istemiyoruz. Savaş suçularını, işgalin sorumlusunu Ankara'da istemiyoruz. Şimdiden hep birlikte haykıralım: "Defol Rice! Gelme, is-temi-yo-ruz!"



Yeni liberalizme ve emperyalizme direniş sürüyor

Amerikan ve İngiliz ordularının çok önemli güçlerinin Irak'a batmış olması ise dünyanın her yerinde emekçilerin soluk almasına yol açıyor. Dünyanın her yerinde bütün emekçiler emperyalizme karşı direnişin en önemli cephesinin Irak olduğunun farkındalar ve kendi mücadeleleri ile Irak direnişini birleştirmeye çalışıyorlar...

sayfa: 8-9

Roni Margulies

Kemalizmin son çırpınıları

Ve sol, ezbere tepki verdiği, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam ettiği için, hem durumu doğru yorumlamakta zorlanıyor, hem değişimin daha da hızlanmasına katkıda bulunma fırsatını kaçırıyor.

sayfa: 10

Londra Barış Konferansı

Hedef 18 Mart

ABD her geçen gün Irak'ta biraz daha sıkışıyor. Londra'da toplanan Barış Konferansı 18 Mart 2006'da bütün dünyada ABD'nin Irak'ı terk etmesini isteyen gösteriler düzenlenmesine karar verdi

sayfa: 11

KİM NE DEDİ?

“

"Haram olmasa bir iki duble içerdim. En azından tadına bakardım". **(Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı, İbrahim Karaosmanoğlu)**

"Köpek giren eve Melek girmez!" **(Konya, Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Orhan Çeker'in)**

"İnsanların savaşı sevmemesini anlıyorum, protestolardan da haberdarım. Ancak bir süre sonra bazı şeylere alışıyorsunuz, bu için bir parçası" **(George W. Bush)**

"Herkesin kimliğine, hakkına, hukukuna, insan haklarına, özgürlüklerine, saygı gösterilerek, ama ayırışmadan, bölünmeden, parçalanmadan el ele kardeşçe birlikte yaşamak istiyoruz" **(Deniz Baykal, Yüksekova'da)**

"Türkiye Cumhuriyeti tek uluslu, tek milletli bir devlettir. Milletimizin adı Türk milletidir. Bu anasa-yamızda yazılıdır..." **(Deniz Baykal, Yüksekova'dan sonra)**

"Bizim gazeteciliğin objektif olma ilkesine uymamız gerekiyor. Biz hedef kitleye için ABD tarafını anlatıyoruz." **(ABD ordusu albayı Summe)**

"İraklılara karşı saldırıda ve ardından aşağı yukarı 30 bin kişinin öldüğünü söyleyebilirim." **(George Bush)**

Avrupa Birliği'nden gelen parlamenterler ve öteki görevliler; tipik bir sömürgeci edasıyla demeçler verip, "Orhan Pamuk değil Türkiye yargılanıyor" gibi hamasi saptamalarla Türkiye'yi aşağılayan bir tutum sergilemişlerdir. **(Evrensel gazetesi)**

"Avrupa Parlamentosu Türkiye Raportörü Hollandalı Camiel Eurlings, Türkiye'yi resmen tehdit etti: Bu adil olmayan dava durmalı! Aksi halde Avrupa'yı unutun." **(Yeni Çağ gazetesi)**

”

Bu bütçe halk için değil

Hükümetin bütçe harcama tercihlerinden hareket ile, 'erken seçim' opsiyonu dahil, 2006 yılına yönelik kimi kritik kararların gündeme gelebileceği anlaşılıyor.

Cengiz ALĞAN

Maliye Bakanı Unakıtan 2006 bütçesini açıkladı. Sonuç? Sonuç her zamanki gibi halkımıza bir şey getirmiyor. Çünkü, "faiz dışı fazla" bütçeyi alıp götürüyor. Bütçede, büyüyen döviz açığına karşı hangi önlem alınıyor belli değil. Merkez Bankası halinden memnun.

"Yüksek faiz- düşük kur" politikasını sürdürüyor.

Davulun sesi uzaktan hoş geliyor. Yüksek faizden dolayı dışarıdan bol döviz geliyor. Ucuz döviz ithalatı cazip kılıyor. Enflasyon düşüyor, ekonomi büyüyor. Görüntü güzel. Hükümet hem IMF'ye uygun davranıyor, hem ekonomik istikrarı yakalıyor, hem de dış dünyanın güvenini sağlıyor. Ama bu politika, hükümeti halka hizmet götürmeye hale sokuyor. Ne doğru dürüst bir yatırım yapabiliyor, ne halka doğru dürüst bir hizmet götürebiliyor, ne de, bozulan gelir dağılımını düzeltecek bir icraat yapabiliyor. Bu yüzden işsizlik yeterince azalmıyor. Bütçenin fazla açık vermesini önlemek için koyduğu dolaylı vergiler yüzünden gelir dağılımı daha da bozuluyor. Artan vergiler nedeniyle "saygıdeğer halkımız" hizmet beklerken, vergi yükünü sırtında hissediyor.

IMF'nin "faiz dışı fazla" bastırması yüzünden, Milli Gelir'in yüzde 6.5'ü kadar vergi toplanması için akla gelmedik vergiler konulmaya kalkışılıyor. Üretim, ihracatın artması, iç talepte canlanmanın başlaması, enflasyon 30 yıldır görülmedik seviyelere inmesi, döviz rezervlerinin rekor kırması, faizlerin

yüzde 70- 80'lerden yüzde 15- 16'lara inmesi patronları memnun ediyor. Bu memnuniyetin geniş halk kesimlerine yayılması gerek ama 2006 bütçesinde böyle bir şey söz konusu bile değil. Bütçe yine bize değil patronlara hizmet ediyor.

Bütçede yenilik

Bu yıl bütçenin iki önemli özelliği var; bunlardan birincisi, artık bir yıllık değil üç yıllık olması. Böylece AB standartlarına uyum da sağlanıyor. Yani, AKP Hükümeti şimdiden üç yıl boyunca nasıl bir bütçe performansı ortaya konması gerektiği konusunda, ciddi bir taahhütte bulunuyor. Bir diğer ilke ise, bütçeye dahil edilen kamu kurumlarının sayısının artırılması. Düzenleyici ve denetleyici kamu kuruluşlarının da eklendiği 2006-2008 Bütçesi'nde, KİT'ler hariç tüm kamu yapısı tek bir bütçe altında toplanacak. Bu nedenle, genel ve katma bütçeli idareler ayrımı da kaldırılarak, 'Merkezi Yönetim' ifadesi getiriliyor.

2006 Bütçesi, 2005 yılı ödenekleri üzerinden gidilirse bir önceki yıla göre yüzde 12 artışla 174.3 milyar YTL'lik bir ödenek

hedefine işaret ediyor.

Harcama artışı yüzde 33 dolayında

Ancak, 2005 için 56.4 milyar YTL ödenek konulan faiz harcamalarının yıl sonunda en fazla 47 milyar YTL'de kalacağı dikkate alındığında ve yıl başında 99 milyar YTL'lik ödenek konmuş olan faiz hariç harcamaların da 92-93 milyar YTL'de kalacağı ihtimali hesaba katıldığında, toplam harcamaların 141-142 milyar YTL ile yılı kapatacağı anlaşılıyor. Bu durumda, 2005'ten 2006'ya, yüzde 23 civarında bir bütçe harcama artışı ortaya çıkıyor. Nitekim, 2006 yılı faiz hariç harcama ödeneğinin yüzde 39 artmasının hedeflendiği anlaşılıyor.

Kamu harcamalarının artacağı ortamda, yüzde 5'lik büyüme hedefi tutturulsa bile, yüzde 5'lik enflasyonun tutturulmasında pürüzle karşılaşılması ihtimali ağır basıyor. Bu noktada, hükümet 2005 yılı bütçe harcamalarındaki gerçekleşme beklentisine göre, yüzde 23 artması beklenen harcamaları finanse etme ve bütçe açığını küçültmek için, bütçe gelirlerinde de yüzde 24'lük artış

öngörmekte. Gelir İdaresi Başkan Vekili Osman Arioğlu'nun 'vergide artış yapılmayacağı' nı açıklaması, inandırıcı görünmüyor. Sözün özü, 174.3 milyar YTL gibi, 2005 yılının bütçe harcama gerçekleşme tahminine göre yüzde 23'lük bir artışa işaret eden bütçe ödeneği, 17.5 milyar YTL'lik hayli iddialı bütçe açığının gerçekleşmesi için, gelirlerin de ciddi ölçüde artması gerektiğine işaret etmekte. Yani sırtımıza ¼ oranında yeni vergiler eklenecek. Bu yıl 100 YTL'ye satın aldığımız bir ürünü gelecek yıl 125 YTL'ye alabileceğiz. Oysa asgari ücrete ve memurlara yapılan zam oranı %5 civarında. Yani ücretler %15-20 oranında eriyecek.

Bütçede erken seçim iması

Bütçede ana sorun harcamaların katılığından kaynaklanıyor. Sosyal güvenlik reformu ile ilgili tereddütleri olduğu hissedilen hükümetin, faiz dışı harcamaları, 2005 yılı gerçekleşme tahmini ile karşılaştırıldığında, yüzde 39 artırmayı hedeflemiş olması, bir ölçüde olası bir erken seçimi de

düşünerek, bütçe harcamalarındaki artışı enflasyon hedefi ölçüsünde gerçekleştirme opsiyonunu devreye sokmadığını gösteriyor.

Yatırım harcamalarını 10 milyar YTL'den 15 milyar YTL'ye artırmayı hedeflemek, aynı bütçe gelir hedefi ile bütçe açığını 2006 yılı için 12.5 milyar YTL'ye çekme şansını ortadan kaldırıyor.

Yani, AB kriterini yüzde 2.3 ile yakalama ihtimali kaybediliyor. Dolayısı ile, hükümetin bütçe harcama tercihlerinden hareket ile, 'erken seçim' opsiyonu dahil, 2006 yılına yönelik kimi kritik kararların gündeme gelebileceği anlaşılıyor.

Tarım Bakanlığı'ndan GDO itirafı

Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehmet Mehdi Eker, kamuoyunda uzun süre tartışılan Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar (GDO) ile ilgili itirafa bulundu. Tarım Bakanlığı'nın daha önceki, "Türkiye'de hiçbir şekilde GDO'lu ürün üretilmediği, ithal edilmediği ve tüketilmediği" açıklamalarından sonra, Bakan Eker'in "Ülkemizde GDO'lu ürünlerle ilgili herhangi bir yasal düzenleme bulunmadığı için bununla ilgili özel bir kontrol de yapılmamaktadır" açıklaması daha önce yalan söylendiğinin açık kanıtı.

Bakanın açıklamasının devamı şöyle:

"İthal edilen mısır ve soya fasulyesi daha çok yem sanayiinde kullanılmaktadır. Ülkemizde, tohum amaçlı olanlar hariç GDO'lu ürünlerle ilgili herhangi bir yasal düzenleme bulunmamaktadır. GDO'lu ürünlerin hayvan yemi olarak kullanımı hususunda, Car-tegna Biyogüvenlik Protokolü dışında ya-saklayıcı ya da serbest bırakıcı herhangi bir düzenleme yoktur. Bu kapsamda, BM tarafından hazırlanan ve TBMM tarafından 24.06 2003 tarihinde onaylanan Cartagena Biyogüvenlik Protokolü 24.01 2004 tarihinde yürürlüğe girmiştir."

Bütçe Kalemleri

	2006	2007	2008
Merkezi Yönetim Harcamaları	174,3	178,2	180,3
Personel Harcamaları	36,0	38,5	40,0
Yatırım Harcamaları	12,4	12,9	13,3
Faiz Harcamaları	46,2	44,0	38,0
Net Bütçe Gelirleri	156,8	162,4	171,2
Vergi Gelirleri	134,7	142,9	150,9
Vergi Dışı Gelirler	22,1	19,5	20,3
Bütçe Dengesi	-17,5	-15,8	-9,1
Bütçe Açığı/GSYİH / AB Kriteri	-3,26	-2,69	-1,42

Asgari ücret denen köle ücreti

İşçi ve işveren taraflarının uzun görüşmelerinden sonra asgari ücret açıklandı. Yaklaşık 350 YTL olan asgari ücrette yüzde 8.65'lik bir artış yapıldı ve yaklaşık 380YTL'ye yükseltildi. Çalışma Bakanı'na göre bu artışın yüzde 5'i enflasyona karşılık verilirken, yüzde 3.65'lik bölümü "refah" payı olarak verildi.

Sermayenin medyası, asgari ücreti, sermayeye getireceği yük üzerinden değerlendirirken, bir kişinin açık sınırının 727 YTL olduğu bir ortamda, 380 YTL ile nasıl geçinilebileceği üzerinde fazlaca yorum yapmadı.

Bu koşulları bir de eğitim ve sağlığın özelleştirilmeye başlandığını, yani emekçilerin cepten ödemeleri ile karşılandığını düşünerek değerlendirsek durumun vahameti çok daha açık biçimde ortaya çıkar.

Asgari ücretin gösterdiği sonuç; Türkiye'de emekçilerin çok önemli bölümünün yoksulluk ve açlık içinde, eğitim ve sağlık olanaklarına ulaşamayacak biçimde yaşamakta olduğunu gösteriyor. AB üyeliği için tarımdaki nüfusun azaltılıp, kentlere doğru yönlendirildiğini düşündüğümüzde, bu koşullarda yaşayan emekçi sayısı da giderek artmaktadır.

Hükümet ekonominin düze çıktığını söylerken bir yandan da emekçilere açlık sınırının yarısı kadar bir ücreti reva görüyor. IMF direktörü Krueger'in "bu parayla geçinmek zorundasınız" sözleri akla gelmiyor mu hemen?

Uzun yıllardır bel bağlanan AB ise ne hikmetse açlığın, sefaletin giderek derinleşmesine yol açan uygulamalar karşısında sesini çıkartmıyor. Yani

AB, eğitimi, sağlığı, çalışmayı ve gıda gereksinimini karşılamayı insan hakkı olarak görmemektedir.

İçinde bulunduğumuz süreçte, piyasa ekonomisinin gereği de ne pahasına olursa olsun emek maliyetinin en düşük seviyeye çekilmesine dayalı. İşte bu nedenle AB, Katılım Ortaklığı Belgesi'nde Türkiye'den IMF, Dünya Bankası programlarına uyulması, özelleştirmelerin bir an önce gerçekleştirilmesi, tarımın payının azaltılması, eğitimin, sağlığın, sosyal güvenliğin piyasa koşullarına göre işletilmesini istemektedir.

Diğer bir söyleyiş ile asgari ücretin açlık ücreti olarak belirlenmesi ve açlığı, yoksulluğu daha da derinleştiren politikaların izlenmesi, AB'nin taleplerine bütünüyle uygundur.

BAŞYAZI

Rice geliyor! İstemiyoruz

Irak'taki kanlı işgalin en başından beri başlıca sorumlularından ABD Dışişleri Bakanı Condellisa Rice 2006 Ocak ayında Ankara'ya geliyor.

Rice, ABD'nin İran ve Suriye'ye dönük kanlı planlarının uygulamaya sokulması amacıyla Türkiye'ye geliyor ve çok açık ki bir dizi talebi olacak.

ABD yönetimi 1 Mart'ta savaş karşıtlarının parlamentoyu ve hükümeti Türkiye topraklarını ve hava sahasını ABD'ye kapatma kararı almaya zorlamasını hala kabul edemiyorlar ve Irak direnişinin gücünün başlıca nedenlerinden birisi olarak görüyorlar.

ABD yönetimine unutamayacağı bir ders daha vermek mümkün. Bunun ilk adımı Rice'a Türkiye'de istenmediğini göstermektir.

Rice Türkiye'ye geldiği gün Ankara'ya. Gösteri yapmaya. "Rice istenmiyorsun" demeye...

Komşuma dokunma

ABD yönetiminin İran ve Suriye'ye müdahale istekleri giderek daha açığa çıkıyor. İsrail açık açık savaş hazırlıkları yaparken ABD diplomasisi İran ve Suriye'ye saldırının ön hazırlıklarını yapıyorlar.

Her iki ülke de insanlık için tehlike olarak sunulmaya başlandı.

Eğer ABD bugüne kadar bu ülkelere saldırmadıysa veya daha doğru deyişle saldırmadıysa bunun iki nedeni var: Uluslararası savaş karşıtı hareket ve Irak direnişi.

Şimdi uluslararası savaş karşıtı hareket bütün güçleri ile yeniden savaşa hayır diye ayağa kalkmalı. Türkiye'de ise "komşuma dokunma" sloganı ile ABD'nin İran ve Suriye'ye saldırı olasılıklarına karşı Türkiye'nin bu saldırganlığa hiçbir biçimde ortak olmaması için mücadele etmek önde gelen görev.

Irak'ta olanlar İran ve Suriye'de olacak olanların göstergesidir. Buna izin vermeyelim.

sosyalist işçi



Foto: Ali Öz

301 ve 305'inci maddelerin yenilenmeden ortadan kalkması için kampanya yapmak gerekir. Böylelikle düşüncenin önündeki tüm engeller ortadan kaldırılmalıdır.

Sınırsız düşünce, örgütlenme ve eylem özgürlüğü istiyoruz

Yeni Türk Ceza Yasası'nın 301 ve 305'inci maddeleri son derece bir sorunu bir kere daha gündemin başına koydu.

Orhan Pamuk için açılan dava gazete manşetlerine otururken sayısız insan için bu maddelerden davalar açılmakta ve yağmur gibi ceza yağdırılmakta. Maddelerin muğlaklığı ise hemen her eleştirinin bu maddelerin kapsamına sokulmasını mümkün hale getiriyor.

Hükümete "işçi düşmanı" denmesi 6 ay hapis cezası ile sonuçlanmakta. Böylelikle hükümeti veya herhangi bir devlet kurumunu eleştirmeye hemen hemen olanaksız hale gelmekte.

Türk milliyetçileri ise her fırsatta bu maddeleri kullanarak ihbarcılık yapıyorlar.

Neredeyse "Türk ordusu Viyana önlerinde mağlup oldu" demek suç haline getirilmek istenmekte. Türklüğe hakaret ifadesi bütünüyle milliyetçiliğin ve ırkçılığın eleştirilmesini engeller bir durumda.

Orhan Pamuk davası bir fırsat yaratıyor. Bu dava ile birlikte 301 ve 305'inci maddelerin yenilenmeden ortadan kalkması için kampanya yapmak gerekir. Böylelikle düşüncenin önündeki tüm engeller ortadan kaldırılmalıdır.

Ancak düşünce özgürlüğü yetersiz bir tanımlama. Düşünceni sözlü ya da yazılı ifade edemediğin takdirde düşünce özgürlüğünün anlamı yoktur.

O vakit ifade özgürlüğü ile birlikte düşünce özgürlüğünü savunmalıyız.

İfade özgürlüğü aynı zamanda sınırsız bir örgütlenme ve eylem

özgürlüğü ile tamamlanmalıdır.

Ne demek sınırsız düşünce, ifade, örgütlenme ve eylem özgürlüğü?

Bugün bir yayın çıkarmak için sayısız bürokratik engeli aşmak, her sayıdan şu kadar adet emniyete vermek gerekir. Savcılar bütün bu yayınları okur ve suç ararlar ve sık sık da bulurlar. Bütün bunlar düşünceyi ve ifade edilmesini suç sayan bir anlayışın ürünüdür. Sınırsız düşünce özgürlüğü içinde isteyen istediği biçimde istediği an, istediği baskı tekniği ile yayına başlayabilir ve istediğini yazar, çizer, söyler. Hiç bir engel yoktur. Polis sizi çevirip üstünüzde taşıdığınız gazetelerin "yasal olup olmadığını" merkezine telsizle sormaz. Çünkü yasadışı yayın diye bir kavram yoktur.

Bugün bir parti kurmak için yasaların belirlediği bir tüzüğü kabul etmek zorundasınız. Kongre yapabilmemiz için kongre salonunuza sayısız polisin girmesini kabul etmek zorundasınız. İlle de bir genel başkanınız

olmak zorunda. İlle de seçimlere katılmak zorundasınız.

DSİP bu nedenlerle kapatılmak istenmekte.

Sınırsız örgütlenme özgürlüğü isteyenlerin istedikleri zaman, istedikleri yerde, istedikleri amaçlarla örgüt kurmalarını ve bu kurdukları örgütü hiçbir devlet kurumuna bildirmek zorunda olmamaları demektir.

Kurduğunuz örgüt suç işlemediği takdirde devletin hiçbir organı ile hiçbir zaman yüzyüze gelmemelidir.

İstediği zaman, istediği yerde kongre toplar, genel başkan seçer ya da seçmez, seçimlere katılır ya da katılmaz, bir ilde veya 72 ilde seçimlere katılır bütün bunlar o örgütün üyelerinin bileceği işler. Devlet bunlara karışmaz. Eylem özgürlüğü ise izin almadan eylem yapabilme özgürlüğüdür. Bütün bunları bir arada savunmak gerekir.

Bu mümkündür. İlk adım Orhan Pamuk'un davasını izlemeye gitmektir.

DSİP'den aktivistlere

www.sosyalistisci.org
sitesine girip indirebilirsiniz





Foto: Ali Öz



İrlanda'da işçiler yürüdü "Blair'i böyle bir eylem durdurabilir"

"Geçen cuma günü Dublin'de yürüten 100 bin işçiye katılan sendika delegasyonundayım. Galler limanlarında iki vapuru işgal eden işçilere destek amacıyla oradaydık. Tam bir birlik havası vardı. İrlanda'nın bütün sektörlerinden sendikalı işçiler gösteride yer aldı. Grevci işçilerle dayanışmak ve göçmen işçilerin haklarını savunmak üzere kamu ve özel sektör işçileri dayanışma halindeydi.

İrlanda vapurları hakkındaki tartışma Tony Blair ve Gordon Brown'ın İngiltere'de işçiler üzerinde uygulamak istediği neo liberal vizyonla aynı. Tüm Avrupa'da uygulanmaya çalışılan Bolkestein direktifleri patronlara işçileri en kötü güvencelerle ve en az işçi haklarıyla çalıştırma olmağı sağlıyor. Hükümet emeklilik haklarımız için daha uzun ve daha zor koşullarda çalışmamızı sağlamak için haklarımıza saldırıyor. Bize ödenmesi gereken emeklilik paraları dipsiz bir kuyu olan Irak işgaline harcanıyor.

Artık New Labour politikasına İrlanda'da gördüğümüz cevabı vermenin zamanı geldi. ancak kitlesel protestolar ve grevler Brown ve Blair'in saldırılarını püskürtebilir. İrlanda işçileri bu basıncın sendika önderliklerini harekete geçireceğini ve kitleleri mobilize edebileceğini kanıtladılar. Burada da sendika hareketimiz için aynı kararlılığa sahip olmalıyız. Kazanma gücümüz var."

Onbinler 17 Aralık'ta Ankara'da sesini yükseltti

"Halk için bütçe"

KESK-DİSK-TMMOB ve Türk Tabipler Birliği'nin Ankara'da 17 Aralık'ta düzenlediği "Halk için bütçe" eylemine 20 bini aşkın insan katıldı. Özellikle Eğitim-Sen korteji kitleliliğiyle eylemin genel havasını ve kitleselliğini belirledi.

Somut taleplerin olmanması eylemin coşkusunu azaltsa da binlerce insanın bir kez daha Ankara meydanlarında buluşması çok önemliydi.

Ankara'da Hipodrom

önünde buluşanlar, yaklaşık yarım saat Eğitim-Sen kortejinin yürüyüşünü izlemek zorunda kaldılar. Eğitim-Sen sonu görünmeyen bir kortej olarak saatlerce yürüdü.

Kortejden "Savaşa değil eğitime bütçe", "Şemdinli halkı yalnız değildir", "Parasız sağlık, parasız eğitim", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek" sloganları atılıyordu. Eğitim-Sen kortejinin genç ve coşkulu olması ise dikkat

çeken bir başka durumdu.

Eylemde TKP dışında solun hemen hemen tüm renkleri de pankartlarıyla yer almıştı. Siyasi partiler, dergi çevreleri, platformlar



ve dernekler çatısı altında binlerce insan 17 Aralık yürüyüşüne katıldı.

DSİP üyeleri de İstanbul, İzmir, Akhisar, Bursa, Afyon, Denizli ve Ankara'dan eyleme katıldılar. TMMOB içinde yürüten savaşa karşı 3 Aralık'ta eylem örgütleyen aktivistlerle birlikte, "Dünya Biziz-Başka Bir Dünya Mümkün!" pankartı altında yürüdüler.

"Dünya Biziz" korteji tüm yürüyüşün en canlı kortej-

lerinden birisiydi. "Bush petrol satıyor, dünya batıyor", "ABD evine dön", "Parasız eğitim parasız sağlık", "Savaşırsanız dünya mümkün", "İşte size kanıt, Yaşar Büyükanıt", "Susurluk, Şemdinli, işte çete devleti", "Şemdinli halkı yalnız değildir" ve "Biz anti kapitalistiz" sloganlarıyla, zaman zaman düdükle çalarak, zaman zaman da oturup kalkıp sloganlar atarak koşarak tüm eylem boyunca coşku-

Hong Kong DTÖ'ye hayır dedi



Aralık ayı ortasında Hong Kong'da toplanan Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) toplantısı yine büyük protestolara sahne oldu. Binlerce insan sokakları zaptedip polisle çatıştı. Medya toplantı öncesi uzun süre 'dışarıdan gelecek yabancı şiddet yanlıları'na karşı halkı 'uyardırıysa da' kimse buna aldırış etmedi. Gösterilere Kore, Tayland, Filipinler ve Sri Lanka'dan pek çok çiftçi katıldı.

Japonya'dan gelen balıkçılar ve ABD dahil birçok ülkeden gelen öğrenciler ve şehirde yaşayan binlerce göçmen işçi de gösterilerde yer aldı. En büyük grubunu posta ve inşaat işçilerinin oluşturduğu sendika federasyonları da katıldı ve bunlar uluslararası sendika hareketinden gelen delegasyonlarla birleştiler. Gösterilere katılan en büyük gruplardan biri de çok düşük ücretlerle

hizmetçilik yapan göçmen işçiler oldu. Bunlar arasında her dört kişiden biri patronlarının fiziksel ya da cinsel tacizine uğruyor. Filipinli ve Endonezyeli gruplar "DTÖ'yü çöpe attım" yazılı tişörtler giydiler.

Yerel işçiler ise her geçen gün azalan ücretlerin bir sorumlusunun DTÖ olduğu bilinciyle uzun zamandır örgütleniyorlardı. Pek çok göçmen işçi ise TV'de patronlarının göreceği

korukusuyla gösterilere katılmadığını belirtti.

DTÖ toplantılarını patronlara dar eden aktivistler morali ve umutlu çıktıklarını ve karnaval havasında geçen gösterilerin Hong Kong halkını da cesaretlendireceğini söylüyorlar. ama en özet yorum herhalde şu: "Seattle ve Cancun'daki başarısızlıklarından sonra diyebiliriz ki; Halk: 3 - Patronlar: 0"

Komple teorileri

Nefret halkların doğasında mı var?

11 Eylül'de İkiz Kuleleri vuran saldırılar, büyük ihtimalle, görkemli bir terör projesinin parçası olduğundan İslamcı "çapulcular"ın beceremeyeceği kadar karmaşık bir eylem olarak görüldü. İşin içinde ya CIA'nin ya da MOSSAD'ın parmağı vardı. Halbuki her hangi bir parmağı aramak gerekmiyordu. 11 Eylül, Amerika Birleşik Devletleri'nin neredeyse kuruluşundan bu yana ektiğini biçtiği bir gün olmuştu. Arundhati Roy'un üzümlerle söylediği gibi, "Amerikalılar, gerçek dünyaya hoşgeldiniz." Gerçek dünya, ABD'nin kullan-

abileceği her mekanizmayı kullanarak, milyarlarca insana kan kusturduğu, bombaladığı, yağmaladığı, tecavüz ettiği dünya.

11 Eylül, bu dünyaya, şiddet dolu, öfke dolu bir tepkiydi. 11 Eylül yanlısı bir tepkiydi. Bedeli pahalı ödenecek bir eylemdi.

Bush zaman kaybetmedi. İntikam yeminleri ettiği gün, hemen Afganistan'a saldırdı. 10 bin Afganlı öldürüldü.

Afganistan'dan sonra, tüm küresel kurumları ve hukuku teslim alarak Irak'a saldırdı.

Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği ve uluslararası sözleşmeler geçerliliğini yitirdi. 11 Eylül komplotunu kimin planladığı tartışmalarının yarattığı sis içinde dünya gerçek bir komployla karşı karşıya kaldığını gördü.

Bush, "teöröre karşı" savaşa ilan etti.

11 Eylül saldırılarının ıncığını cıncığını çıkartanlar öyle bir sis

perdesi yarattılar ki, Bush'un Afganistan ve Irak saldırıları için emir vermesinin nedeni 11 Eylül saldırıları gibi algılandı.

Bu sis perdesinin arasında, sesini çıkartanlar, Bush'un özel bir amaç için seçimlere katıldığını ve 11 Eylül saldırılarının sadece Bush için bulunmaz bir fırsat yarattığını söylemeye devam ettiler.

Bush'un özel amacı, ABD emperyalizminin hegemonya sorununu çözmek.

Hegemonya sorununu çözmek için, petrol fiyatlarının belirleme gücünü ele geçirmesi gerek.

Çin, AB bloğu gibi gerçek rakiplerini küresel üstünlüğüne ikna edebilmesinin tek yolu ABD'nin ne kadar kararlı ve risk almaya hazır olduğunu göstermesiydi.

Bu yüzden, Bush'un, ölen ABD askerleriyle ilgili bir törende yaptığı, "Ölen askerlerimize borcumuzu, misyonu tamamlayarak ödeyeceğiz" konuşmasını ciddiye

almak zorundayız. Bush'un misyonu, ABD'nin, küresel kapitalizmin hegemon/düzenleyici gücü olduğuna, geri kalan dev ekonomileri ikna etmek.

Bu misyonu, komplotcu fikirlere prim vermeden kavramak çok önemli. Çünkü savaş karşıtları arasında da zaman zaman, "ABD'nin Irak'tan çekilmesinin" iyi bir sonuç yaratıp yaratmayacağı, ABD çekilirse Irak'ta etnik bir boğazlaşmanın yaşanmasının güçlü bir ihtimal olduğu vurgulanarak yüksek sesle sorulmaya başlandı.

Geçtiğimiz yıl, "ABD çekilsin, Irak'ta Birleşmiş Milletler duruma el koysun" diyenler, neredeyse "ABD Irak'tan çekilmesin" diyebilecek noktaya geldiler.

Bu halklara şüpheyle yaklaşan, sistematik bir baskı mekanizmasının yönlendirilmesi altında doğuştan bir nefretle birbirlerine

bilelendiğini düşünmekle eş anlamlı büyük bir yanlış. İngiltere'de gerçekleşen Barış Konferansı'nda, Irak'tan gelen delegeler, "Biz çok uzun sürelerdir bir arada, barış içinde yaşamamızı bildik, yine bir arada barış içinde yaşamamızı biliriz" dediğinde, savaşa karşı hareketin en güçlü ve birleştirici sloganı olan, "Irak'ta işgale son/ABD defol" sloganına ne kadar güçlü bağlarla sahip çıkmamız gerektiğini de anlatmış oluyordu.

Şüpheye gerek yok! Bush, kendi başına durmayacak, fırsatını bulursa, misyonunu tamamlamak için, Suriye'ye de İran'a da saldırıcağı.

İki sene sonra, "ABD Suriye'den çekilirse, etnik boğazlaşma olabilir" dememek için, bugün ABD'nin Irak'tan son askerine kadar çekilmesini sağlamaları için çalışmalıyız.

Mustafa METİN

Latin Amerika Bolivya seçimlerini sol kazandı

Bolivya seçimlerini, tam da beklendiği gibi, **Evo Morales** kazandı. Böylece Latin Amerika'da bir ülkede daha kitleler solu iktidara getirdi. **Evo Morales** 1825'te bağımsızlığını kazanan Bolivya'nın ilk yerli başkanı. **Evo Morales** koka üreticilerinin başlattığı "**cocaleros**" hareketinin de önderlerinden. Partisinin adı **Sosyalizme Doğru Hareket**. Hareketin talepleri arasında gaz ve petrolün devletleştirilmesi de var. Bolivya Latin Amerika'nın ikinci büyük rezervlerine sahip. Bu da çokuluslu şirketlerin iştahını kabartıyor.

Bolivya Latin Amerika'nın en yoksul ikinci ülkesi. Nüfusun %60'ı günde 1 dolardan az gelirle yaşıyor. Yine nüfusun üçte ikisi yerli ve pek çok haktan yoksunlar. Hareket yerli hakları için anayasal düzenlemeler istiyor. Çünkü yüzyıllardır ırk ayrımcılığına maruz kalıyorlar. Ancak ülke

köklü bir devrimci geleneğe de sahip. **Che** Bolivya dağlarında yürüttüğü gerilla mücadelesi sırasında katledilmişti.

Yakın zamana kadar halk pek çok kez ayaklanarak devlet başkanları devirdi. Yoksulluktan kıvranan halk koka üretiminin yasaklanmasına karşı çıkıyor, çünkü tek geçim kaynakları koka yaprağı.

Ama önceki hükümetler neo liberal programın uygulanması çerçevesinde su ve doğalgazı yabancı şirketlere satıp özelleştirmeye çalışarak kalmadılar, bir de koka üretimini sınırlandırmaya çalışınca birer birer devrildiler. Şimdi iktidara gelen Morales'in, küçük üreticilere ilk verdiği söz de koka üretiminin serbest bırakılacağı oldu.

Diğer iki başkan adayı seçimlerde neo liberal politikaların devamını savunuyorlardı ve Morales karşısında varlık

gösteremediler. Çünkü bu yılın Mayıs ve Haziran aylarında halk bu politikalara karşı ayaklanmış ve başkent dahil pek çok şehirde yüzbinlerce insan sokaklara dökülmüştü.

Muhafif gruplardan birine üye olan **Jorge Churac** şöyle diyor: "**Daha öncekiler hep zenginlerin ve ordunun hizmetinde oldu. İlk defa bir yerli adayımız var. Yerli halkın ülkeyi değiştireceğine inanıyoruz.**"

Yani artık Bolivya'da başkan adayları değil tüm bir politik sistem tartışılıyor. Seçimlerden hemen önce muhalifler "**Morales engellenirse harekete geçip yürüyeceğiz, gösteriler yapıp greve çıkacağız**" diyorlardı. Şimdi de "**Eğer Morales hareketin programını uygulayamazsa 6 ay bile dayanamaz**" diyorlar. Halk hareketi sayesinde iktidara gelen ve halk ile IMF, Bolivya zenginleri, ABD ve çokuluslu şirketler



arasında seçim yapmak zorunda kalacak olan Morales'in önümüzdeki dönem politikalarını hep birlikte izleyeceğiz. Ayrıca Bolivya ABD gücünü defetmek isteyen tek Latin ülkesi değil. Morales, hepsi de Bush'a muhalif olan Latin sol bloku içinde yer alacağını duyurdu. Bu blokta Brezilya, Şili, Arjantin, Uruguay ve Venezüela bulunuyor.

"Çocuklarımızı, ülkemizi içine soktuğun bataklıktan geri getirmek için son nefesimize kadar bağıracağız"

Oğlu Irak'ta ölen asker annesi Cindy Sheehan'ın ABD Başkanı George Bush'a yazdığı açık mektup, halkların katili Bush'a bakışın nasıl değiştiğini çok iyi anlatıyor ve yoruma gerek bırakmıyor:

Sevgili George,

Umarım sana George dememe aldırmazsın, çünkü, oğlum Casey Sheehan'ın Irak'taki yasadışı ve haksız savaşta ölümünden sonra başsağlığı mektubu yazarken sen de bana "Cindy Sheehan" diye hitap etmiştin. O yüzden artık birbirimize ilk isimlerimizle hitap ettiğimizi düşünüyorum.

George, pervasız ve ahlaksız dış politikaların oğlumu, ilk çocuğumu, en iyi dostumu; Casey'i öldürelim 7 ay oluyor. Cehaletin ve kibirin oğlumu benden alalı tam 7 ay geçti. Ülkeni kandırdığın için kendinle gurur duyuyor ve insanları körleştirdiğin için kendini çok zeki sanıyorsun değil mi? Hatta her istediğini yapmak için sana tanrıdan vahiy geldiğine bile inanıyorsun George. Bu ülkenin 56 milyondan fazla vatandaşının sana ve senin programına karşı oy kullandığını görmüyor ve umursamıyorsun bile. Ve bu ülkeyi birleştirmek için değil, dağıtmak için çalışıyorsun George...

2000 seçimlerini çaldığında ve demokratlar yenilgiyi kabul ettiğinde, ben de mücadeleyi bırakmışım. O dönemde, "Bu adam 4 yılda bize ne kadar zarar verebilir ki?" diye düşünmüştüm. Şimdi aileme, ülkeme ve dünyaya verdiğin zararı biliyorum. Bu yüzden senin cezalandırılman için çalışacağım. Tabii yardım-cın Dick Cheney'in de.

Tüm bu yalanlar, kandırmacalar ve ihanetler çok zor bir iş olmalı George. Sen zor işin ne demek olduğunu bildiğini sanıyorsun değil mi? İzin ver sana zor işin ne demek olduğunu anlatayım George. Zor olan en büyük oğlunun, o cesur ve onurlu adamın, gerçekte hiçbir dayanağı olmayan bir savaşa gitmesini izlemektir. Zor olan sürekli endişe içinde olmak ve çocuğunun güvende olup olmadığını bilmediğin için, iki hafta boyunca uyuyamamaktır. Zor iş, bir pazar akşamı CNN'de oğlunun öldürülmesini izlemek ve önündeki yemeğin gerçekten tad alarak yediğin son yemek haline gelmesidir.. Zor iş, ilk göz ağrını, tatlı bebeğini 25. doğum gününden 46 gün önce gömmektir. Zor olan, abilerini toprağa indirirken diğer üç çocuğuna tutunmaya çalışmaktır. Asıl zor iş, oğlunla birlikte o mezara girmek isteyip de girememektir.

Ama George, en zoru nedir biliyor musun? Ailenin uğruna savaştığı ve öldüğü ülkenin liderinin, nesiller boyu yalan söylediği, oğlunun gururuyla oynadığı, cesaretine ve silah arkadaşlarına karşı sadakatine ihanet ettiği gerçeğini hazmetmektir. Asıl zor iş, ülkenin seni, oğlunun ölümünden sonra yüzüstü bırakmasıdır. Zor iş, oğlunun gelecekte mahrum edildiğini ve bu gelecekle birlikte doğmamış torununun senden çalışıldığını görmektir.

Zor iş, dünyada oğlunun ölümüyle zenginleşen insanlar olduğunu bilmektir. Çocuklarımızı, ülkemizi içine soktuğun bataklıktan geri getirmek için son nefesimize kadar bağıracağız George... Bunu bütün aileler birlikte yapacağız. Sana şükürler olsun ki biz zor işin ne demek olduğunu biliyoruz ve korkmuyoruz.

Seni ve programını onaylamayan 56 milyondan fazla insan bana, yolunda yürümem için destek verdi. Kaldı ki, sana teşekkür borçluyum, çünkü yanlış politikaların yüzünden işsizim ve bütün bunlar artık benim tek uğraşım olacak. Oğlumun, şimdiye kadar ölmüş 1.125 cesur Amerikalının ve yalanların yüzünden ölen onbinlerce Iraklı'nın hesabı böyle sorulacak.

Bu arada George, Saddam'dan daha iyi olduğunu kanıtlamak için daha kaç Iraklı ölecek? Onlara özgürlük getirdiğine inanmak için daha kaç tane şehri yerle bir edeceksin? Eğer ahlaki değerlerin olsaydı, eğer onurlu bir adam olsaydın, çoktan istifa ederdin. Oğlum Casey'i ölene kadar umutsuzca özleyeceğim. Bunun için sana teşekkür ederim George.

Tanrı Amerika'yı korusun... Buna kesin ihtiyacımız var...

Cindy SHEEHAN



Şili'de işkence mağduru başkan oluyor

Michelle Bachelet, 54 yaşında üç çocuklu, bekar bir anne. 10 Ocak 1975'te, 23 yaşında bir eczacılık öğrencisiyken, **General Pinochet**'in gizli polisince, annesiyle birlikte tutuklandı ve üç hafta boyunca işkence tezgahlarından geçti. Bayan Bachelet bir sosyalist ve ABD'ye kafa tutuyor.

Daha önce pediatrist olarak sağlık ve savunma bakanlığı yaptı. Şimdi ise önümüzdeki ay yapılacak seçimlerde devlet başkanı olması kesin. En çok tartışılan olasılık %50'nin üzerinde oy alarak başkan

seçilmesi. Seçildiğinde **Michelle Bachelet**, aynı zamanda Latin Amerika'nın ilk kadın devlet başkanı olacak.

Çok uzun yıllar askeri, faşizan bir diktatörlük altında yaşayan ve Türkiye'den de alışık olduğumuz faili meçhul cinayetler ve yargısız infazlar gören Şili de Latin Amerika'da esen sol rüzgardan nasibini alıyor. Yoksulların temsilcisi olarak rejimin işkence kurbamlarından bir kadının başkanlığı tüm Latin Amerika'da örnek oluşturacak.



New York işçilerinden zafer

New York'ta 33 bin ulaşım işçisi 20 aralık'ta greve gitti. En son 25 yıl önce, 1980'de greve giden ulaşım işçilerini New York Belediye Başkanı Bloomberg "açgözlü ve bencil" olarak niteledi. Bloomberg, sendikaya dil uzatma gücünü neoliberal zihniyetten alıyor. Ama başka bir dizi unsur daha bir araya geldi. Öncelikle, grevin zamanlaması çok talihli; tüm metro ve belediye otobüslerinin kontak kapatılmasıyla birlikte milyonlarca New York'lu - ve ziyaretçi- Noel öncesi soğukta yaya kaldı. (Bu arada Bloomberg soğukta işe yürüyerek giden New York'lulara eşlik ederek "sendikaların mağdur ettiği halkla" dayanışma şovu yapma fırsatını kaçırmadı).

Görüşmeler tıkanınca Ulaşım İşçileri Sendikası (TWU) genel başkanı Michael O'Brien grevi onaylamadığını açıkladı.

ABD'de Taylor Kanunu çerçevesinde kamu emekçi-



lerine grev hakkı tanınmıyor. Bu kanun uyarınca, grevde oldukları her gün için kamu emekçilerinden iki günlük ücret kesilebiliyor, sendikaları da 1 milyon dolar cezaya çarptırabiliyor. Sendika sorumlularına da hapis cezası verilebiliyor. Kısacası, Türkiye gibi, ABD kamu çalışanları da sadece "grevsiz toplu sözleşme" hakkına sahip.

Tüm bu elverişsiz koşullara ve yasal yaptırımlara rağmen New York'un ulaşım emekçileri nasıl greve çıktılar? Medyada mağdur yolcular,

Bloomberg'in hakaretleri, greve verilecek cezalar vb. tartışılırken grevin gerekçelerinden hiç bahsedilmedi. Şehrin en çok satan iki gazetesinden biri olan New York Post grevcilere manşetten "Sizi Fareler!" diye sesleniyordu. New York Times ise grevcilerin görüşlerine doğru dürüst yer vermedi.

Çoğunluğunu siyah ve Latin Amerikalı emekçilerin oluşturduğu TWU-NY Şubesi, işveren konumundaki MTA (Metropol Ulaşım İdaresi) yönetiminin saldırısı emeklilik ve

sağlık haklarıydı. Ulaşım işçileri MTA'nın tam emeklilik yaşını 55'ten 62'ye çıkarma ve bundan böyle işe alınanların ücretlerinden %2 sağlık kesintisi yapma teklifine yanaşmadılar. Sendikadan bu kadar büyük bir ödün koparamayacağını anlayan MTA yönetimi bu sefer yeni işe başlayacakların emeklilik kesintilerini %4 artırmak kaydıyla

emeklilik yaşını 55'te tutma önerisinde bulundu. Fiilen ücretlerin %4 azalması anlamına gelen bu öneri sayesinde MTA'nın toplu sözleşmeye bahis üç sene boyunca yapacağı toplam tasarruf miktarı 20 milyon dolar. MTA'nın bu sene kendi açıkladığı bütçe fazlası ise 1 milyar dolar!

Sonuç olarak ulaşım emekçileri taleplerini kazandılar ve tıpkı İrlandalı feribot işçileri gibi, haklarını kararlı bir grevle kazanacaklarını kanıtladılar.

YORUM

İşkence sistemin
bir parçasıdır

Alex Callinicos

İşkence üzerine bu sıralar sürdürülen tartışma, gösterdiği teknolojik ilerlemeye rağmen bir medeniyetin ahlaki ve politik olarak nasıl çöktüğünü gösteren şaşırtıcı bir belirti.

18. yüzyıl Aydınlanma Çağı için işkence, büyük burjuva devrimlerinin silip süpürdüğü mutlakiyetçi rejimlerin barbarlıklarından biriydi. ABD Anayasası'nda 1791 yılında yapılan ve "vahşi ve olağandışı cezalandırmalar"ı yasaklayan 8. Değişiklik o dönemin bir ürünüydü. Bugün ise biliyoruz ki aynı anayasaya tabi bulunan başkan yardımcısı Dick Cheney, Senato'da CIA'nın işkence yapma hakkını savunmak için amansız bir savaş veriyor.

George Bush ABD'nin "işkence yapmadığını" söylüyor. Ama Ağustos 2002'de (New York Times'in konuyla ilgili haberine göre) Adalet Bakanlığı "Organ kaybı, bedensel fonksiyon bozukluğu ve hatta ölüm"le karşılaştırılabilir acılara yol açan sorgulama yöntemlerine işkence olarak görülmezsizin kabul edilebileceği" yönünde resmi bir karar yayınlıyordu. Önde gelen bir neo-con olan Charles Krauthammer ise daha az samimiyetsiz.

Weekly Standard gazetesinde yazdığı yazıda, terörizm şüphelilerine "bize ahlaki olarak izin verilen - aslında ahlaki olarak bizi buna mecbur kılan- pek çok gerçek durum vardır" diyor. Ayrıca, bir El Kaide lideri olan Halit Şeyk Muhammed'e yapılan işkence üzerine de oh olsun çekerek şöyle diyor:

"Bir su fişisi var. Korkunç ve derin bir şok yaratan bir işkence tekniği. Mahkumun kafası boğulma hissi uyanana kadar suya batırılıyor. ABC News haberlerinde verilen CIA kaynaklarına göre, Halit Şeyk Muhammed 'itiraf etmek için yalvarmaya başlamadan önce bu işkenceye iki ya da ikibuçuk dakika kadar dayanabilmiş'. CIA'nın Ortadoğu, Orta ve Doğu Avrupa'daki sözde 'kara siteler'de - gizli hapisanelerde- işkence yapılacak mahkumları taşıyan uçaklar için aktarma noktası olarak Avrupa'da'ki havaalanlarını kullandığı yolundaki güncel haberlerin çıkması Bush yönetimi için en kötü zamanda gerçekleşti.

Hemen Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice aracılığıyla bir Avrupa turuna çıktılar. Bu, yeniden seçildiğinden beri Bush ve Rice'in Avrupa

hükümetlerini yanlarına kazanma çabalarının süreceği anlamına geliyordu. Bush yönetimi küçük ortak olarak Avrupa Birliği'nin (AB) yardımı olmadan dünyayı istediği gibi yönetmeyeceğini anlamış görünüyordu. Avrupa'nın liderliği altındaki NATO Afganistan'ın işgalindeki sorumluluğu üzerine almalydı.

İşkence uçaklarına dair haberler AB ile ABD arasındaki ilişkilerin yeniden açılacağından ve mesafenin büyüyeceğinden korkuluyordu. Rice daha baştan, Avrupa istihbarat teşkilatlarının her şeyden haberi olduğunu ima ederek, müttefiklerinin egemenliklerine saygılı olduklarını söyledi.

Ama Ukrayna'dan yapılan bir açıklamada ABD personelinin, ister ülke içinde ister ülke dışında, BM'in işkenceye karşı konvansiyonuna uymak zorunda olduklarının söylenmesiyle geri adım atmak zorunda kaldı.

Daha önce Bush yönetimi bu konvansiyonun ABD dışarısında bağlayıcı olmadığını ilan etmişti. Beyaz Saray Cheney'den kurtulacak ve senatör John McCain'le bir uzlaşma sağlamaya çalışacak gibi görünüyordu. Senatör daha önce ABD personelinin işkence yapmasını kesinlikle yasaklayan bir yasa tasarısı sunmuştu.

Bush yönetiminin bu apaçık geri çekilişi ülkesindeki popülerliğini giderek yitirmesinin ve uluslar arası plandaki yalıtılmışlığının bir yansıması. İklim değişimi üzerine yapılan Montreal Konferansı'nı sabote etmedeki başarısızlıkları gibi, bu da ABD'nin muhtaç olduğu uluslararası meşruiyet krizinin ne derece derinleştiğini gösteriyor. Ancak politik kayma gerçek. Rice açıklamasında yönetimlerinin kendilerini hala işkenceye karşı konvansiyona yasal olarak bağlı görmediklerini, ama bunu politik bir konu olarak ele almayı tercih ettiklerini söyledi. Yürütülen bütün o "olağanüstü görüşmeler" in tek amacı, acının, nasıl olsa ABD'li olmayan başka personel tarafından tattırılacağı diktatörlüklerdeki hapisanelere uçurulan mahkumlara işkence hakkını sözleşme altına almaktır.

İşkence ABD ve onun küresel egemenliği sürdürmek isteyen müşterilerinin uyguladığı emperyal kuralın bir aracıdır. Dünyayı bu barbarlıktan kurtarmanın tek yolu ondan sorumlu olan sistemden kurtulmaktır.

Kaçın! Bush
demokrasi getiriyor

Senol KARAKAŞ

Irak'ta 15 Aralık'ta gerçekleşen seçim sonuçları henüz açıklanmadı. Fakat seçim sonuçları açıklanmadan birkaç gerçeği hemen görebiliriz.

Ortadoğu'da
demokrasi mi
doğuyor?

Bush, neredeyse Irak seçimlerinin yapıyor olmasının, ABD'nin en büyük rüyası olduğunu söylemek üzere. Seçimlerle ilgili konuşmasına, "bölgede çoğulcu bir demokrasinin doğuşuna tanıklık ediyoruz" diyerek başladı. ABD'de kendisini sorgulayanların, ABD askerlerinin Irak'ta ne iş yaptığından şüphelenen ve askerlerin derhal evlerine geri dönmelerini isteyenlerin sayısı çoğaldıkça, Bush da binbir çeşit illüzyon yaratmak zorunda kalıyor.

Seçimlerin yapıyor olmasını başlı başına bir başarı olarak anlatan Bush yönetimi gerçekte Irak'a istikrar gelmeyeceğini, sorunun seçimlere katılmadan çok daha farklı ve derin çelişkilerden kaynaklandığını pek ala biliyor.

Bombalı demokrasi

ABD Merkez Komutanlığı'nın açıkladığı son rakamlar, Irak'ta demokrasinin doğumundan çok, hala insanların ölümlerinin gerçekleştiğini kanıtıyor. Komutanlığın yaptığı son açıklamaya göre, Irak'taki hava

saldırılarında büyük bir artış olduğu görülüyor. Amerika karadan saldırıya devam ettiği kadar, havadan da Iraklıları bombalamayı sürdürüyor.

Yine aynı rapora göre, ABD hava ve deniz kuvvetleri ve donanması sonbahar aylarında Amerikan kara kuvvetlerini desteklemek için çok sayıda füze fırlattı. Hava operasyonları Eylül ayında 1111 iken, Kasım ayında 1492'ye ulaştı. Amerika'nın hava saldırıları özellikle geçen Perşembe günü yapılan seçimlere yakın günlerde arttı, geçen yaz ayda ortalama 35 olan saldırı sayısı, Eylül ayında 60'ı ve Ekim ve Kasım ayında 120'yi geçti.

Raporlar, seçimler yaklaştıkça, Balad, Ramadi ve Bağdat çevresi gibi direnişin güçlü olduğu bölgelere yönelik bombardımanlarda artış yaşandığını gösteriyor.

ABD'de geçen yıl yapılan seçimlerden bir hafta önce New York ve Teksas bombalansaydı, istikrar ve demokrasiden ne ölçüde söz edilebilirdi?

İstikrar imkansız

Bush, kendi kamuoyuna küçük de olsa Irak işgalinin sonucunda bazı iyi gelişmelerin yaşandığını kanıtlamak zorunda. Çünkü tam bir kısıpça. Amerika'da en popüler medya organları, Bush ve Beyaz Saray'ın yılın yalancısı seçiyor. Bush'un kendisi, Irak'a saldırı yapmak ürettikleri tüm gerekçelerin yanlış bilgilere dayandığını söyle-

mek zorunda kaldı. Devletin telefonları istediği gibi dinlemesi yönündeki baskısı hiçbir işe yaraması ve yasanın süresi sadece bir ay uzatıldı. Ajangate skandalı ve CIA uçaklarının yarattığı yankı çok taze ve ABD egemenlerini köşeye sıkıştırıyor.

İşte Irak'ta demokrasi ve istikrar rüyalarını bu yüzden abartmak ve anlatmak zorunda.

Ama daha önceki yalanları gibi, bu yalanını da çok kısa sürede açığa çıkaracak.

Çünkü, seçimler Irak'ta tüm dengeleri alt üst edecek. Büyük ihtimalle Kürtler, işgalden ve özellikle bir önceki seçimden bu yana olduğu gibi kilit güç olamayacaklar. 275 sandalyeli Irak Ulusal Meclisi'nde 77 sandalyeye sahip olan Kürtlerin, son seçimlerle birlikte sandalye sayısı 50'li rakamlara düşecek.

Bu seçimlerde Sünniler, tüm kanatlarıyla seçimlere katılma çağrısı yaptılar ve halk bu çağrıyı çok güçlü bir biçimde kabul ederek yanıtladı. Sünniler, silahlı direnişe son vermek üzere değil, direnişi her açıdan yaygınlaştırmak üzere Meclise girmek istediklerini sık sık dile getiriyorlar. Önümüzdeki dönemde, Kürtlerin sandalye sayısına yaklaşık bir sandalye kazanacak Sünnilerin mecliste kilit güçlerden birisi olması çok büyük bir olasılık.

Öte yandan, sokaktaki direniş de devam edecek.

Tarık Ali'nin İngiltere'de 10 Aralık'ta düzenlenen Barış Konferansı'nda

dediği gibi, "Irak'ta yapılan bütün kamuoyu yoklamaları, hatta emperyalistlerin yanında olanlar tarafından yapılanlar bile, halkın %60-70'inin işgale karşı olduğunu gösteriyor. Şiilerin çoğu, kendileri adına konuşan politikacıları desteklemiyor."

Şiilerin bile ABD işgaline karşı olması, seçimler sonrası Irak'ta yaşanacak direnişin ne kadar boyutlanacağını göstermesi bakımından çok önemli.

Aslolan direniştir

Dünya dengelerinde yarattığı tahribatla, Afganistan ve Irak'ta öldürdüğü onbinlerce insanın yarattığı acıyla, skandallar ve yalanlarıyla, Bush, gerçekten dipsiz bir batağa saplanmış durumda.

İşkence uçakları, dünyanın bir çok ülkesindeki hukuk dışı cezaevlerinde onbinlerce insanı tutsak etmesi, küresel işkenceyi yaygınlaştırması, Irak'ı her gün daha fazla tahrip etmesi, Suriye ve İran'a yönelik tehditleri Bush'un aczinin kanıtları.

Her türlü cinayet ve skandal, ertesi gün teşhir oluyor.

Bunun iki nedeni var: Birisi Irak halkının her geçen gün yaygınlaşan direnişi. Diğeri ise başta ABD ve İngiltere'de devam eden küresel savaş karşıtı hareketin gücü.

Bu güç, "Irak'ta seçimler demokrasi ve istikrar getiriyor" yalanlarına papuç bırakmayacak kadar uyanık ve güçlü olduğunu 11 Eylül'den bu yana gösteriyor.



sosyalist işçi 10 yaşında

1995
2005

Mücadele dolu 10 yılın tarihi

Sosyalist İşçi gazetesi 10. yılını doldurdu. 1995 yılında gazete formatında ilk sayısı yayınlanan **Sosyalist İşçi**'nin temel bir hedefi vardı: Mücadelenin, mücadele edenlerin, ezilenlerin, işçi sınıfının, ayrımcılığa maruz kalan kadınların, eşcinsellerin, ötekilerin, dışlanmışların, lanetlilerin, mazlumların, yoksulların ama ve illa ki mücadelenin sesi olmaktı.

Geride bıraktığımız 10 yıl, **Sosyalist İşçi**'nin bu hedefini gerçekleştirdiğini gösteriyor.

"Taraflı gazete"

Ezen-ezilen ilişkisinde, daima, hiçbir kaygıya kapılmaksızın, ezilenin yanında oldu.

Ezilenlerin sesi olmaya çalıştı.

Sosyalist İşçi, asla tarafsız bir gazete olmadı, bildiğimiz, bize anlatılan anlamda bir "gazete" hiç olmadı.

Ezilenlerin sesi olmak, taraf olmaktır. **Sosyalist İşçi**, taraf oldu. Taraf olmakla yetinmedi, işçi sınıfının mücadelesine yön göstermeye çalıştı.

"Milliyetçiliğe karşı Kürt halkının yanında"

Hakim fikirlerin başını ise, sağdan ve soldan sık sık maruz kaldığımız milliyetçilik çekiyor. **Sosyalist İşçi**'nin 10 yıllık tarihini, milliyetçiliğe karşı mücadelenin bir tarihi olarak da görmek mümkün.

Milliyetçiliğe karşı mücadele, Türkiye'de Kürt sorunuyla kopmaz bir ilişkiye sahip. **Sosyalist İşçi** gazetesini çıkartan devrimciler, başka bir ulusu ezen bir ulusun bir parçası olduklarını bir tek saniye bile akıllarından çıkartmadılar. Başka bir ulusu ezen bir ulus ise özgür olamaz.

Buna sessiz kalan, ezilen ulusun haklarını, ezilen ulusun kendi kaderini belirleme özgürlüğünü savunmayan bir sosyalist, sosyalist olamaz.

"İlk önce enternasyonalist"

Sosyalist İşçi, Kürt halkının yanında oldu. Kürt halkına akıl vermedi. Kürtlere abilik yapmadı. Önce, Kürt halkının mücadelesinin yanında oldu. En zor gününde, onun mücadelesinin kopmaz bir parçası olmaya hazır olduğunu gösterdi. Bu yüzden bir yandan Kürt hareketiyle kopmaz bir güven ilişkisi içerisinde



olurken, bir yandan da zaman zaman her yönden yükselen Türk milliyetçiliğini politik olarak teşhir etti.

Büyük Türk burnu büyüklüğüne karşı mücadele ederken, dünyanın her hangi bir bölgesinde ezilen tüm halklarla dayanışmasını ifade etti. Çünkü **Sosyalist İşçi** enternasyonalisttir. İşçi sınıfı için en önemli olan politik vurgu, enternasyonalizm, işçi sınıfının uluslararası birleşik politik mücadelesidir.

"Egemen sınıfın teşhiri"

Taraf olmak, objektif politik tutum almayı dışlamaz. **Sosyalist İşçi**, en başından beri Türk egemen sınıfının zayıflığını, bölünmüşlüğüne teşhir etti. Solda yılğınların arttığı, ülkücü-faşistlerin hızla yükseldiği dönemlerde, kazanma umudunu, egemen sınıfın bölünmüşlüğüne göstererek anlattı.

"Darbeye karşı"

10 yılda bir dizi çok önemli siyasal gelişme yaşandı. Siyasal İslam'ın yükselişi, kemalist, milliyetçi kesimlerde panik yaratırken, **Sosyalist İşçi**, siyasal İslam'ın yükselme nedeninin, kapitalizmin krizi olduğunu, siyasal İslam'la faşizmin hiçbir benzerliği olmadığını vurguladı. 28 Şubat'ta, postmod-

ern darbe gerçekleştiğinde, **Sosyalist İşçi**'nin manşeti, "Darbeye geçit yok, çözüm sol blok"tu.

"Faşizme geçit yok!"

28 Şubat toplumu ve emekçileri İslamcı-laik ayrımıyla bölerken, **Sosyalist İşçi** bu bölünmenin yapay olduğunu, darbeye karşı sessiz kalmanın, milliyetçiliği yükselteceğini anlattı.

DSP-MHP-ANAP hükümeti, 28 Şubat'ın üzerinde yükseldi. Koalisyon kurulduğu andan itibaren, **Sosyalist İşçi** sayfaları her zamankinden çok daha güçlü bir vurguyla, MHP'nin, faşizmin teşhiriyle beslendi. Susurluk çetesi, kontrgerilla ya da "derin devlet" ilişkilerinin, geçmişi cinayetlerle dolu olan faşist hareketle bağlantısı sık sık teşhir edildi. Faşizmin sınıf tabanına karşı, işçi sınıfının birleşik mücadelesi öne çıkartıldı.

"Devrimci marksist gelenek"

Sosyalist İşçi, işçi sınıfının 1800'lü yılların başından beri verdiği mücadelenin üzerinde yükseliyor. En önemli mücadele dönemlerinin deneyimlerini bugüne taşımaya çalışıyor. Marks, Engels, Rosa Lüksemburg, Lenin, Gramsci ve Troçki gibi devrimcilerin, kendi yaşadıkları dünya

tarihsel önemdeki mücadelelerin deneyimlerinden, işçi sınıfının bugünkü mücadelesine dair sonuçlar çıkartmaya çalışıyor. 10 yıl boyunca, devrimci gelenek tüm canlılığıyla **Sosyalist İşçi**'de yansıtıldı.

"Devrimler, ezilenlerin şölenidir"

Endonezya'dan Arjantin'e, Yugoslavya'dan Meksika'ya, Arnavutluk'tan Brezilya'ya, Seattle'dan Bolivya'ya hangi ülkede gerçekleşirse gerçekleşsin, en küçük bir sol kıvılcım **Sosyalist İşçi** sayfalarında coşkuyla selamlanıyor. Baskıcı rejimleri deviren, hükümetlere geri adım attıran bir grev, bir genel grev, hükümet binalarının kuşatılması, yolların kapatılması gibi her eylem, bu eylemler sanki Türkiye'de gerçekleşiyormuşçasına heyecanla yansıtılmaya çalışıldı.

"İşçi sınıfı kazanabilir"

1990'ların başından beri, Türkiye'de irili ufaklı sayısız işçi mücadelesi gerçekleşti. Bu mücadelelerden bazıları genel grevler biçimini aldı. Defalarca tüm şehirlerden hükümeti uyarmak için Ankara'da birleşik mitingler örgütlemek için yollara çıkıldı.

Sosyalist İşçi bütün bu eylemlerde işçi sınıfının yanındaydı. İşçilerle dayanışmanın ötesinde, eylemlerin örgütlenmesine, elinden geldiğince, gücü yettiğince yardımcı oldu.

Özellikle, Türkiye işçi sınıfının son 15 yıldır en militan gücü olan kamu çalışanları hareketinin daima yanında oldu. Kamu çalışanları hareketinden öğrendi, bu harekete yardımcı olmaya çalıştı. KESK'in gücünü sürekli anlattı. **Sosyalist İşçi**'nin 10 yıllık tarihi, bir başka açıdan KESK'in öneminin ve mücadelesinin de tarihi olarak görülebilir.

Hareketin sesi

Sosyalist İşçi 1999 yılının Kasım ayında ABD'de Seattle'da patlayan antikapitalist hareketi coşkuyla selamladı. Seattle, küresel düzeyde sınıflar mücadelesinin dengesinde radikal bir değişimin habercisiydi.

"Hareketlerin hareketi"

Antikapitalist hareket Seattle'dan beri bir dizi çok önemli aşama kaydetti. Çok önemli politik virajları başarıyla aldı. Küresel bir eylem patlamasının yaşanmasının yanında, yepyeni bir aktivistler kuşağı ortaya çıktı. Sol entelektüel bir eleştiri bombardımanı, küresel sermayenin sözcülerini her gün köşeye sıkıştırmaya başladı. Kapitalizm ilmiğe teşhir edilmeye başlandı. Radikal bir sol iklim gelişti.

Antikapitalist hareket, muazzam bir birlik eğilimini barındırıyordu ve **Birinci Dünya Sosyal Forumu**, bu birlik eğiliminin güçlü ve çarpıcı bir ifadesi oldu. **Porto Alegre**'de düzenlenen **Dünya Sosyal Forumu**, gençliğin yoğun katılımı, tartışmalarındaki zenginlik, politik öngörülerindeki keskinlikle, "hareketlerin hareketi" adlandırmasını gerçekten de hak ediyordu.

"Savaş karşıtı hareket"

11 Eylül'de New York'a düzenlenen uçak saldırılarının ardından, antikapitalist hareket, Bush'un savaş çılgınlığına karşı örgütlenmeye başladı. Antikapitalist hareketin içinden, ondan çok daha geniş, kapitalizmin tarihinde benzeri görülmemiş bir küresel savaş karşıtı hareket gelişti.

Sosyalist İşçi, başından beri bu hareketin sesi oldu. Milliyetçilerin tersine, bu hareketin küresel bir depremin ifadesi olduğunu ve deprem dalgalarından hiçbir ülkenin muaf kalamayacağını anlattı. Seattle'dan hemen sonra, 2000 yılında Prag'da gerçekleşecek IMF ve Dünya Bankası toplantılarına karşı düzenlenen Avrupa çapındaki gösterilerin Türkiye'de de örgütlenmesi için **Sosyalist İşçi** gazetesi adeta çılgılık attı. Bu çılgılığa benzeyen işaret fişekleriyle **Sosyalist İşçi**'de daha sık karşılaşılmaya başlandı.

"Savaşa hayır Platformu"

Anti kapitalist savaş karşıtı hareketin sesi olma misyonunu üstlenen **Sosyalist İşçi**, 2002 yılının Mart ayında Savaşa hayır Platformu'nun kuruluşunu kapaktan duyurdu. Bu yıl boyunca gazete, kelimenin tam anlamıyla, kazanma umuduyla dolu ve hareketin megafonu gibiydi. Sanki 1 Mart zaferi, aylar öncesinde **Sosyalist İşçi**'de ilan edilmişti.

Savaşa Hayır Platformu, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu ve ardından Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu.

Diğer yandan **İstanbul Sosyal Forumu**, **Türkiye Sosyal Forumu** ve dünya ve kıta sosyalforumlarının tartışmaları, gazetenin en çok önemsendiği başlıklar arasında yer aldı. Tüm bu kampanyalar **Sosyalist İşçi**'de yer aldı, **Sosyalist İşçi** neredeyse bu kampanyaların gazetesi gibi davrandı. Hiç kuşkusuz, hareketin bütününün sesi görevini gören ve hareketin tümünü yansıtmayı amaçlayan tek yayın organı **Sosyalist İşçi** oldu. Başka yayınlar da harekete önemli yerler ayırsalar da hareketin sesi denebilecek kapsamda hareketi anlatan, hareketin taktiklerini, kampanyalarını tartışan tek gazete **Sosyalist İşçi**'ydi **Sosyalist İşçi** bütün bu dönemde iki görevi birden aynı anda yerine getirmeye çalışıyor. Bir yandan hareketin sesi, anti kapitalizmin kürsüsü olmaya çalışırken, bir yandan da hareket içinde sosyalist bir anti kapitalizm temelinde ve devrimci fikirler etrafında anlaşılan devrimci sosyalistlerin birliğini sağlıyor.



2005 yılı boyunca emperyalizme ve yeni liberalizme

Yeni liberalizme ve emperyalizme

Amerikan ve İngiliz ordularının çok önemli güçlerinin Irak'a batmış olması ise dünyanın her yerinde emekçilerin soluk almasına yol açıyor. Dünyanın her yerinde bütün emekçiler emperyalizme karşı direnişin en önemli cephesinin Irak olduğunun farkındalar ve kendi mücadeleleri ile Irak direnişini birleştirmeye çalışıyorlar...

Latin Amerika yeni liberalizme direniyor

2005 yılı boyunca emperyalizme ve yeni liberalizme karşı direniş gerilemeden sürdü. Ve hatta bir çok yeni mevzi kazanıldı.

Latin Amerika yeni liberalizme karşı emekçilerin en ileri adımlar attıkları kıta durumunda. 2000'lerde Latin Amerika'da başlayan mücadele dalgası 2005 yılında Bolivya ve Ekvator'da ayaklanma düzeyine ulaşırken Bolivya'da **Evo Morales** başkan seçilirken, Şili'de ise gençliğinde işkence görmüş bir kadın olan **Michelle Bachelet** başkanlık seçimlerinin ilk turunda rakiplerine büyük fark attı.

Bolivya'da başkent **La Paz**'ın emekçi bölgesi olan **El Alto** emekçilerinin ayaklanması **Evo Morales**'i başkan seçti ama emekçiler onun da yeni liberal politikalara kaymaması gerektiğini açıkça ilan ediyorlar.

Bush'un Arjantin'de toplanan Amerika Kıtası zirvesine katılımı sokaklarda emekçiler tarafında protesto edilirken Venezuelalı Başkan Chavez Bush'u toplantıda yerin dibine soktu.

Bush daha sonra Uzak Asya gezisi sırasında da Çin hariç gittiği her yerde nefretle karşılandı.

Hong Kong'da toplanan Dünya Ticaret Örgütü toplantısı ise geleneksel yığmsal protestolarla karşılandı. Böylece Seattle ile başlayan sürecin esas olarak Batı Avrupa ile sınırlı olduğunu düşünen geleneksel Türk sol örgütleri bir kere daha yanıldıklarını gördüler.

Irak'ta direniş

Irak'ta işgale karşı süren direniş açık ki dünyanın bütün emekçilerine nefes aldırıyor. 160 bin Amerikan, 20 bin İngiliz askeri Irak direnişine batmış durumda. Direniş Irak halkının azınlığını kapsasa bile neredeyse bütün Irak halkının emperyalizme ve işgale karşı olması bu ülkede Amerikalıların karşısına yenilmesi hemen hemen mümkün olmayan bir direniş çıkarmakta.

Amerikan ve İngiliz ordularının çok önemli güçlerinin Irak'a batmış olması ise dünyanın her yerinde emekçilerin soluk almasına yol açıyor.

Emekçiler bütün dünyada bunun farkında ve bu nedenle Bush nereye gitse karşısına çıkan emek güçleri yeni liberalizme ve emperyalist savaşa karşı sloganlar atıyorlar.

Bütün emekçiler emperyalizme karşı direnişin en önemli cephesinin Irak olduğunun farkındalar.

Bush evinde zorlanıyor

Irak direnişinin kırılması, savaş öncesi sürdürülen politikaların hergün bir kere daha teşhir olması ABD'de Bush'a karşı havanın giderek yoğunlaşmasına neden oluyor.

Bush bütün zamanların en düşük desteğine sahip. ABD'nin önde gelen yayın organlarından **Newsweek** dergisi Bush'u "**yılın yalancısı**" olarak seçti ve bunu kapağından duyurdu.

Cindy Sheehan'ın başlattığı hareket ise hızla güçleniyor ve yayılıyor.



Eski sol güçlerin birleştirilme çabası eskinin üzerini boyayarak yeni diye ileriye sürmeye benziyor.

Savaş karşıtı hareket onun sayesinde yeni bir atılım içinde. 24 Eylül gösterileri hareketin bugüne kadar ki en büyük gösterileri oldu.

Bush'a karşı muhalefet artık sistemin kurumlarından da geliyor. Demokrat Parti'nin yanı sıra artık Cumhuriyetçi Parti içinden de muhalif sesler yükseliyor.

ABD ordusunun Irak'tan bir an önce geri çekilmesi şimdi en önemli konu haline geldi. Bush yönetimi bunun kaçınılmaz olduğunu biliyor ama diğer yandan da böyle bir adımın Vietnam etkisi yaratacağını da biliyor ve Irak'tan çekilmeyi meşurlaştırmaya çalışıyor.

Sosyal demokrasinin krizi derinleşiyor

Başını İngiltere'de Blair, Almanya'da Schroder ve

Brezilya'da Lula'nın çektiği sosyal liberal çizgi 2005 yılı içinde ağır yaralar aldı.

İngiltere'de Blair yönetimi, Bush yönetimi ile aynı türden bir kriz yaşamakta ve aşağıdan muhalefetin yanı sıra sistemin içinden gelen bir muhalefetle de karşı karşıya.

Bu ülkede **Respect**'in kurulması ve seçimlerde Blair'in Yeni İşçi Partisi'nin karşısına çıkması Blair'in işini iyice zorlaştırmakta. Almanya'da **Linkspartei**'in muhteşem çıkışı Schroder'in devrilmesine yol açtı ve uzun bir aradan sonra Alman parlamentosuna ilk kez sosyal demokratların solunda bir güç girdi.

Brezilya'da ise Lula'nın İşçi Partisi bölündü ve **P-Sol** kuruldu. **P-Sol**'ün en az **Respect** ve **Linkspartei** kadar başarılı sonuçlar elde etmesi şaşırtıcı olma-

yacak.

Yeni bir sol yükseliyor

Yükselen mücadeleye paralel olarak yeni bir sol dünyanın her köşesinde şekilleniyor. Büyük kazanımlar elde ediliyor.

Bunların içinde belki de en önemli gelişmelerden birisi Fransa'da Avrupa Birliği Anayasası için yapılan referanduma soldan hayır diyen güçlerin elde ettiği muazzam başarıdır. Fransa'daki sol kampanyaya sayesinde AB Anayasası şimdilik çöpe gitmiş durumda.

Fransa'da referandum kampanyasında bu ülkedeki en önemli devrimci sosyalist örgüt olan **LCR**'in (**Devrimci Komünist Birlik**) **Fransız Sosyalist Partisi**'nin bölünmesinden oluşan kanatla **Fransız Komünist**

e karşı direniş gerilemeden sürdü

izmeye direniş sürüyor



Partisi'ni ve ATTAC'ı kampanyada bir araya getirebilmiş olmasıdır. Şimdi bu birlik önümüzdeki dönemde devam edebilirse Fransa'da solda önemli gelişmeler görmek mümkün olacak.

Bunların yanı sıra Portekiz'de **Sol İttifak**, Danimarka'da **Kızıl Yeşil Koalisyonu** önemli kitlesel sol çıkışlar oldu.

Bu arada Seattle'da başlayan süreç içinde başından beri etkin olan otonomcu hareket ise giderek güç kaybediyor.

Nasıl bir sol birlik?

Türkiye'de de olduğu gibi dünyanın her yerinde nasıl bir sol birlik tartışması devam ediyor. Ama daha önemlisi tartışmanın yanı sıra pratik, fiili adımlar atılıyor. Bir tarafta eski sol güçleri

yeni bir form altında birleştirme çabaları var. Türkiye'de en yaygın anlayış bu. Dünyada ise **İskoçya Sosyalist Partisi** böylesi bir adım ve başarısız olduğu açık.

Eski sol güçlerin birleştirilme çabası eskinin üzerini boyayarak yeni diye ileriye sürmeye benziyor.

Oysa bugünün ihtiyacı çok daha farklı.

Sosyal demokrasi çökmüş durumda. Geleneksel reformist partiler artık yığınların reform taleplerine cevap veremiyorlar. Dolayısıyla günümüzün acil ihtiyacı yığınsal emek partileri inşa etmektir.

Yığınsal emek partileri ise sınırlı ve sektörel değil, harekete yepyeni güçlerin katılmasının olanaklarını yaratarak mümkün olabilir.

Bu nedenle hareketin inşası büyük bir öncelik taşıyor.

Ancak devrimci partilerin bu süreç içindeki önemi de çok açık.

Fransa'da antikapitalist hareketin gelişiminde çok önemli bir rol oynayan **LCR**'in Anayasaya Hayır Kampanyası'ndaki rolü son derece belirleyici idi.

İngiltere'de **Sosyalist İşçi Partisi'nin (SWP)** savaş karşıtı hareket içinde ve **Respect**'in inşasındaki rolü son derece önemli ve belirleyici.

Devrimci marksistlerin Almanya'da **Linkspartei** ve **Wahlalternatif**, Portekiz'de **Sol Blok**, Brezilya'da **P-Sol** içinde oynadıkları rol Fransa ve İngiltere ölçüsünde olmasa da gene de çok önemli.

Türkiye'de de gerek **DSİP**'lilerin egreks **DSİP** dışındaki bazı çevrelerin ve **ÖDP**'nin savaş karşıtı hareket içinde oynadığı rol son derece belirleyici.

Bu durumda kitlesel sol

partilerin inşası kadar devrimci partinin inşası da önem kazanmakta.

Türkiye'de yeni sol parti

Türkiye'de yeni sol parti fikri iki kanattan yürümekte. Bir tarafta akademisyenleri bir araya getirerek yeni sol parti adımları atmaya çalışan **DİSK** var, diğer yanda ise geleneksel Türk solunu bir kere daha yanyana getirerek çözüm arayanlar var.

DSİP'e ve **Sosyalist İşçi**'ye göre bunların her ikisinde aslında çözümsüzlük. Bugün gerekli olan hareketi oluşturan yepyeni güçleri yanyana getirmek ve genç, dinamik bir sol alternatifi inşa etmektir.

Görüldüğü kadar bunun kısa, kestirme bir yolu yok. Aşağıdan, mücadele içinde örgütlenmek tam bir zorunluluk.

GÖRÜŞ

2005'in en tuhaf seçimleri

Tüm dünya İngilizleri tuhaf, melon şapkalı, şemsiyeli, soğuk insanlar olarak düşünür, kendileri her durumda serinkanlılığını muhafaza eden, adil, özgürlük düşkünü insanlar olduklarını düşünürler. Bu genellemelerin ne biri, ne öbürü doğrudur. Tüm ada halkları gibi biraz kendilerine özgü olduklarını teslim edebiliriz belki, ama o kadar.

Bu yıl, İngilizler Tony Blair'i yine, üçüncü kez, başbakan seçtiler. Bu, tuhafıklarına verilebilir, ama başka ne yapabiliirdi ki İngiliz seçmeni? Blair'in sağcı siyasetlerine itiraz eden çoğunluk daha da sağcı bir partiye oy verecek değildi ya! Pek çoğu oy kullanmadı, Blair'in parlamentodaki çoğunluğu azaldı, ama Muhafazakâr Parti'nin oylarında kayda değer bir artış olmadı. Irak savaşı, işgale ve neoliberalizme itiraz eden bir nüfus daha net bir mesaj veremezdi herhalde.

Bunun bilincinde olan Muhafazakâr Parti 1997 seçimlerini kaybeden John Major'dan bu yana dördüncü kez lider değiştirdi, partinin değişmesi gerektiğini, daha kapsayıcı, insancıl ve Türkiye'deki ifadesiyle "halktan yana" bir imaj yaratması gerektiğini savunan, genç, güler yüzlü David Cameron'u seçti.

Ama kamuoyunun genel eğilimleri değişmedikçe, Muhafazakârların kuzu postuna sarınmaya çalışmalarının bir yararı olmayacak. Bu genel eğilimleri, BBC'nin yaptığı, 2005'in en önemli veya çarpıcı sahnesini saptamayı amaçlayan çevrimiçi anket çok iyi yansıtıyor. Beş seçenek verilmiş. İlk ikisi beylik sahneler: Blair'in seçimleri kazanması ve Cameron'un parti lideri seçildikten sonra parlamentodaki ilk konuşması. Ama diğer üçü ilginç. Biri, seçimlerde Blair'e karşı adaylığını koyan, oğlu Irak'ta ölmüş olan Reg Key'nin seçim sonuçları açıklandığında yaptığı savaş karşıtı konuşma. İkincisi, İşçi Partisi'nin yıllık kongresinde Blair Irak hakkında konuşurken "Yalancı!" diye bağırın, 60 yıl önce Nazi toplama kamplarından kurtularak İngiltere'ye göçmüş olan 80 yaşındaki delegenin derdest edilip salondan atılması. Üçüncüsü, 1946'dan beri, İşçi Partisi'nin solunda olup parlamentoya seçilen ilk milletvekili olan savaş karşıtı George Galloway'in Saddam'dan para aldığı suçlamalarına karşı Amerikan Senato'sunda yaptığı savunma. Irak savaşı 2003'te bitti; 2005'te BBC'nin seçtiği beş çarpıcı sahneden üçü savaşla ilgili!

Dahası, bu yıl İngiltere'de gerçekleşen en dehşet verici olay, Temmuz'da patlayan ve 50'den fazla insanın ölümüne yol açan bombalar da doğrudan Irak savaşıyla ilgili. Hükümet var gücüyle böyle olmadığını kanıtlamaya çalıştı. "Terörizm", "köktendincilik" gibi Irak'la ilişkisiz, soyut kötülüklerden kaynaklandığını anlattı. Belki de halkın korkusundan yararlanıp ikna edici olabilecekti ki, polis Brezilyalı genç bir elektrikçiyi metroya binerken kafasına silah dayayıp yedi kez vurarak öldürdü. Londra polis şefi Ian Blair (isim benzerliği tesadüften ibaret, ama anlamlı tesadüf diye buna denir herhalde) bir dizi yalan söyledikten sonra, "Öldürürüz vallahı, yerse!" dedi.

İngilizlerin "adil ve özgürlük düşkünü" olup olmadıkları tartışılabilir, ama bu kadarı hemen herkese fazla geldi. Blair'e artık kendi partisi bile gidici gözle bakıyor. İsteddiği yasaları parlamentodan geçirmesi giderek zorlaşıyor. 2006'da gideceği hemen hemen kesin. Ve 2005, Irak savaşının Blair'i nihayet hadım ettiği yıl olarak tarihe geçecek.

Roni Margulies

Kemalizmin son çirpinişleri

Ve sol, ezbere tepki verdiği, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam ettiği için, hem durumu doğru yorumlamakta zorlanıyor, hem değişimin daha da hızlanmasına katkıda bulunma fırsatını kaçırıyor.

Roni MARGULİES

Orhan Pamuk'un kılına bile dokunamayacaklar. Yine de, Pamuk'un (veya herhangi bir kişinin) basit bir tarihsel gerçeği dile getirdiği için mahkemeye verilebileceği, duruşma salonunun önünde Hrant Dink'e (ve diğerlerimize) "vatan haini" diye bağırıldığı, Adliye'nin karşısında faşistlerin toplandığı bir ülkede yaşamak insanı karamsarlığa sürükleyebiliyor bazen. Üstelik bu sahneler Dink'in altı ay ceza yemesinin, Güneydoğu'da savaşın sertleşmesinin, Şemdinli olaylarının ardından yaşanınca, hiçbir şeyin değişmediği hissini yaşamamak zor oluyor.

Oysa, değişti, değişiyor. Ve sol, ezbere tepki verdiği, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam ettiği için, hem durumu doğru yorumlamakta zorlanıyor, hem değişimin daha da hızlanmasına katkıda bulunma fırsatını kaçırıyor.

Değişim süreci

Türk egemen sınıfı bir zamandır Kürt sorununu, Kıbrıs sorununu, Ermeni soykırımının kabul edilmesi sorununu ve bunlardan bile daha temkinli bir şekilde de olsa, demokrasi ve insan hakları sorunlarını çözmeyi amaçlıyor. Uzun zamandır amaçlıyor, ama yakın zamana kadar çok çeşitli engellere takılıyordu: kemalizm duvarına çarpıyordu, devletin hem sığ hem derin kesimlerine söz geçiremiyordu, hiçbir hükümet bu konularda adım atmaya cesaret edemediği için ciddi bir girişimde bulunamıyordu (zaten Özal'dan Erdoğan'a kadar uzun süre parlamentoda çoğunluk sahibi doğru dürüst bir hükümet yoktu), üstelik egemen sınıfın kendi içinde bu konularda görüş birliği sağlanmamıştı.

Şimdi bütün bu engeller, tek bir istisnaıyla, şu veya bu ölçüde ortadan kalkmış bulunuyor ve egemen sınıf hızla adım atıyor. En önemlisi, yaklaşık yirmi yıldan beri ilk kez her istediğini yapabilen bir çoğunluk hükümeti var ve bu hükümet en kısa şekliyle TÜSİAD hükümeti olarak nitelendirilebilir. Takiye yapan, ilk fırsatta Türkiye'de şeriat düzenine geçmek için fırsat kollayan bir hükümet olduğuna inananlar Deniz Baykal ve çevresi, Cumhuriyet yazarları ve İşçi Partisi'nin bir avuç üyesinden ibaret artık sadece. Gerçekte ise, AKP hükümeti egemen sınıfın tüm çıkarlarını doğrudan uygulayan, TÜSİAD'ın ilk ANAP hükümetinden bu yana arayıp da bulamadığı hükümet.

Hem kendisi kemalist olmadığı (ve kemalizm'den düşmanlık gördüğü) için, hem de kemalist bir seçmen tabanına hesap vermek, hoş görünmek zorunda olmadığı için, bu hükümet Kürt,



Hiçbir çaba, ne bayrak krizi, ne linç girişimleri, ne Bozüyük, kiteselleşmiyor, halka yayılmıyor, pogromlara dönüşmüyor, bir avuç faşistin eylemi olmaktan öteye geçemiyor.

En ılımlı sosyal demokratlardan DSİP'e kadar hepimizin eski alışkanlıklarımızdan vazgeçip değişim sürecine uygun bir şekilde çalışmamız gerek. Küçük, dar, sekter gözlüklerimizi çıkarıp Pamuk davasından cem evlerine, türbandan soykırıma, sendikal haklardan sınırsız düşünce özgürlüğüne kadar uzanan çok çeşitli konularda birleşik, popüler, kitlesel hareketler yaratmamız gerek.

Kıbrıs ve Ermeni sorunlarına "devletin bekası" açısından değil, egemen sınıfın bekası açısından yaklaşma yeteneğine sahip.

Egemen sınıfın bekası, bu sorunların çözülmesini gerektiriyor. TÜSİAD üyeleri demokrat ve eşitlikçi oldukları için değil elbet. Bu tür sorunlar herhangi bir egemen sınıf için gereksiz ve saçma sapan sorunlar olduğu için. TÜSİAD'ın çok uzun zamandır habire insan hakları ve demokrasi raporları yayınlaması, egemen sınıfın has temsilcileri olan Özal, Çiller, Boyner gibilerinin zaman zaman Kürt sorununun barışçı yöntemlerle çözülebileceğini çekingence de olsa dile getirmesi tesadüf değil. Avrupa Birliği'ne girmek istiyorlar, bir. Dünya egemen sınıfı içinde saygın bir yer edinmek istiyorlar, iki. Kürdistan'a rahat rahat yatırım yapıp kâr etmek istiyorlar, üç. Kıbrıs'ta sadece kuzeyde değil, adanın her yanında top koşturup kârlarına kâr katmak istiyorlar, dört. Bu sorunlar çözüldüğünde kaybedecekleri hiçbir şey yok, kazanacakları çok şey var.

Kemalizmin direnişi

Çözmelerinin önündeki engeller, bir istisnaıyla, kalktı, dedim. İstisna, kemalizm. Hem kurumsal kemalizm, hem ülkedeki düşük yoğunluklu, gündelik, sıradan kemalizm, Türk milliyetçiliği. Açık ki, Kürt, Kıbrıs ve Ermeni sorunlarının çözümü, ne kadar az da olsa, ne kadar çaktırmamaya çalışarak da olsa, Türkiye devletinin ödün vermesini gerektirir. Bu ödünleri vermek, 70 yıldır egemen olan, resmî ideolojinin çimento-sunu oluşturan kavram ve inançların gevşemesi, zedelenmesi demek. Bu da, bir yandan faşistleri, bir yandan, çok daha

gülmüş duruma düşerek kendini solcu zanneden İlhan Selçuk, Doğu Perinçek ve Yekta Güngör Özden gibi azgın kemalistleri galeyana getiriyor elbet.

Tarihin ne ilginç bir cilvesi: egemen sınıfın 1920'lerde iktidarını kurması ve pekiştirmesi için gerekli olan ideoloji, yani kemalizm, bugünün gelişmiş, pekişmiş ve dünya egemen sınıfı içindeki yerini almış olan egemen sınıfı için artık geçerli ve gerekli değil, ama birileri bunu solculuk ve ilerçilik zannedip hâlâ savunuyorlar!

Doğal olarak, direniyorlar. Bu direniş, geçen Mart ayında patlak veren 'bayrak krizi'nden beri, milliyetçi bir dalganın yükseldiği izlenimini yaratıyor. Oysa, izlenimin yüzeyi biraz kazındığında altının boş olduğunu görmek mümkün. Hiçbir çaba, ne bayrak krizi, ne linç girişimleri, ne Bozüyük, kiteselleşmiyor, halka yayılmıyor, pogromlara dönüşmüyor, bir avuç faşistin eylemi olmaktan öteye geçemiyor. Yüksekova'da 100.000 Kürt gösteri yaptığında, bunu televizyonlarında izleyen Türklerin büyük çoğunluğunun "Yahu, bu sefer herifler haklı vallahi" dışında bir tepki duymadığına eminim.

Milliyetçilik yükselmüyor, yaygınlaşmıyor. Hem milliyetçiliği kışkırtma çabaları, hem Şemdinli, mağara adamlarının şahlanışının değil, son debelenişinin işaretleri. Egemen sınıfın programını tıkrı uygulayan, kemalizmin tüm kutsal ineklerini kesen bir hükümetin uygulamaları karşısında, elbette tepki verecekler. Başka türlü de garip olurdu. Ama tüm çirpınmalarına rağmen kitlesel tepki veremiyorlar. CHP'nin, MHP'nin hali ortada. Yarın seçim olsa AKP'nin alaçağı oy ortada.

Bütün bunlardan, milliyetçilik

ve kemalizm bitmiştir sonucu çıkmaz elbet. Bitmeleri daha çok uzun sürecek. Daha çok direnecekler. Barış sürecini sabote etmeye çalışacaklar, çok çeşitli girişimlerde, saldırılarda bulunacaklar. Beş sene sonra ne olacağını kimse bilemez, değişim sürecinin tersine dönmesi bile mümkündür. Ama bugün, bu dönemde, süreç hızla işliyor, bize sonsuz fırsatlar sunuyor.

Bütün bunlardan, egemen sınıfın sorunları çözmesini beklememiz gerektiği sonucunu da çıkarmamak gerek. Egemen sınıf, tabandan baskı gelmediği takdirde, bu sorunları kendi çıkarları için gerekli asgari düzeyde çözecek. Kürt kimliği artık inkâr edilmeyecek, ama Kürtler özgür de olmayacak; Ermeni soykırımı reddedilmeyecek, ama tüm azınlıklara karşı ırkçılık devam edecek; demokrasinin sınırları genişleyecek, ama sınırsız olmayacak.

Ya sol nerede?

Şu anda yaşanan değişim tablosundaki en çarpıcı eksiklik, solun yokluğu. Sol ezbere bildiği bir avuç dar konu dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Kürt Sorunu deyince sadece "Apo'ya Özgürlük", demokrasi deyince sadece "19 Aralık direnişimiz", mücadele deyince sadece "özelleştirme ve sendikal haklar", hareket deyince sadece DİSK, KESK, TMMOB geliyor akıllara. Örneğin, Orhan Pamuk'u (yani ifade özgürlüğünü, Ermeni haklarını koruma özgürlüğünü, 'Kürtler öldürülmüştür' deme özgürlüğünü) koruma görevini niye sol değil de başkaları yapıyor? Başkalarının yapmasına itirazım yok elbet, ama sol nerede? Ben duruşmaya gittim. Yüzlerce insan dayanışma göstermeye gitmişti (faşistlerden kat kat daha kalabalıktık), ama örgütlü gitmek çabası yoktu.

Oysa, egemen sınıfın açtığı kapılara çok daha zengin bir talepler dizisiyle ve çok daha geniş bir talepçiler kitlesiyle hücum etmek mümkün. Egemen sınıf bu kapıları sadece sınırlı bir ölçüde açmayı umuyor. Oysa geniş bir alanda geniş bir kitleyle tabandan saldırsak kapıları sonuna kadar açma olanağımız var.

En ılımlı sosyal demokratlardan DSİP'e kadar hepimizin eski alışkanlıklarımızdan vazgeçip değişim sürecine uygun bir şekilde çalışmamız gerek. Küçük, dar, sekter gözlüklerimizi çıkarıp Pamuk davasından cem evlerine, türbandan soykırıma, sendikal haklardan sınırsız düşünce özgürlüğüne kadar uzanan çok çeşitli konularda birleşik, popüler, kitlesel hareketler yaratmamız gerek. Yoksa, Türkiye değişmesine geçişecek, ama olabileceklerin en azı olacak.

Savaş karşıtlarının uluslararası buluşması

■ Barış Konferansı büyük bir başarı, dünya çapındaki savaş karşıtı hareket için ileri bir adımdı. Al Sadr hareketinden Şeyh Hassan Al Zagani'ye İngiltere'ye giriş vizesi verilmedi ve ona yönelik başka saldırılar da oldu.

■ Londra'da, Royal Horticultural Society Hall 'da 10 Aralık Cumartesi günü yapılan Barış Konferansı'na 1000 kişi katıldı. Bundan daha fazla sayıda insan koridora taşmıştı ve konferansın başlamasından önceki günlerde bir çok insan geri dönmüştü.

■ Amerika'nın doğu ve batı sahil-

lerinden ve bu iki sahil arasındaki noktalardan gelen aktivistlerden oluşan büyük bir Amerikalı delegasyon vardı.

Irak'tan, İran'dan, Pakistan'dan, Hindistan'dan, Filipinler'den, Kanada'dan, Polonya'dan, Yunanistan'dan, İtalya'dan, İspanya'dan ve diğer bir çok Avrupa ülkesinden aktivistler deneyimlerini paylaşmak, gelecek için eylem ve örgütlenme planları yapmak üzere bir araya geldiler.

■ Barış Konferansı'nın önemi, savaş karşıtı hareketin öneminden kaynaklanıyor. Bush'un başı ciddi bir

belada. Savaş karşıtı hareket ve Irak halkı kazanmaya çok yakın. Bizim hareketi büyütmemiz de ABD'deki ve İngiltere'deki savaş karşıtlarına güç katmak açısından, Irak halkına yalnız olmadığını göstermek açısından çok önemli.

Savaş karşıtı hareketin kazanması için ABD'deki savaş karşıtı hareketin güçlenmesi ve desteklenmesi zorunlu. Bu yüzden 18 Mart eylemlerinde her şehirde, bulunduğumuz ve eylem yapılacak her merkezde savaş karşıtı hareketin büyümesi için olağanüstü bir politik çaba harcamalıyız.

Iraklılar dünya savaş karşıtlarıyla küresel barış ve adalet için buluştular

Hedef 18 Mart

Yıldız ÖNEN

10 Aralık'ta Londra'da savaş karşıtları bir kez daha ABD, İngiltere hükümetleri ve tüm müttefiklerine mücadelede devam edecekleri mesajını yolladılar.

İngiltere'nin her yanından sendikalardan, üniversitelerden, kolejlerden, barış kampanyalarından bin beş yüz delege, Iraklı, Amerikalı, Avrupalı, Filipinli onlarca delege ile bir araya gelerek Irak ve Afganistan işgallerini nasıl sona erdireceklerini küresel barış ve adaleti nasıl sağlayacaklarını tartıştılar.

İngiltere'den Savaş Durdurun Koalisyonu'nun örgütlediği konferans savaş karşıtı hareket açısından tarihi bir konferans olmayı başardı.

Güncel durum oturumunda Irak'tan gelebilenlerin (İngiltere Irak'tan geleceklerden birine vize vermeyi reddetmiş) anlattığı olayları dinlerken tüm savaş karşıtları başından beri doğru yaptıklarını bir kez daha anladılar. Anlatılan bizim her zaman anlattığımız senaryoydu. Irak savaş ve işgalden sonra Saddam döneminden çok daha kötü bir döneme girmişti. Felluce'de kullanılan bombalar ve silahlar, ABD'nin yok etmesi gereken bomba ve silahlardı. Irak'tan gelenler bizim dünya çapında yaptığımız gösteri ve toplantıların Iraklılara verdiği desteği ve umudu anlattı. İşgal orduları çekilirse Irak halklarının birbirini katledeceklerine ise şiddetle karşı çıktılar. Geçen sene işgalin yıldönümünde nasıl Şiiilerin, Sünnilerle birlikte büyük bir protesto gösterisi örgütlediklerini anlattılar.

Asker aileleri ve Irak savaş gazileri bölümü hem anlatılanlar hem de dinleyiciler için oldukça duygusal anların yaşandığı bir bölüm oldu.

Oğullarını kaybeden İngiliz ve Amerikan anneler

oğullarının değil hükümetlerin suçlanması gerektiğini anlattılar. Özellikle Rose Gentle ve Cindy Sheenan'ın sarılması izleyen herkesin yüreğini burkan bir an oldu. Annelerin daha fazla oğlumuz ölmesin ve hem Bush hem Blair bunu ödeyecek çığılığı savaş karşıtı herkese emeklerini

daha fazla artırması gerektirdiğini hatırlattı. Bu sahneler tekrarlanmamalıydı. Daha fazla anne bu duyguyu yaşamamalıydı. Savaş gazileri ise konuşurken olayları tekrar yaşıyor gibiydiler ama bu sefer olayları durdurmak için konuşuyorlardı.

"Bush ve Blairden hesap

soralım" oturumunda konuşan herkes Bush ve Blair'in kişi olarak bu işin hesabını vereceklerini anlattılar. Dünyada bu ikisi kadar nefret edilen kişiler yok diyen konuşmacılar, ikisinin de iktidar günlerinin sonuna yaklaştıklarını anlattılar. Bush ve Blair'in yaratmaya çalıştıkları yeni sömürgeciliğe izin verilmeyeceği, kazanmanın bir kez daha biz olacağımız vurgulandı.

Uluslararası mücadeleyi inşa etme bölümü Iraklı, Amerikalı, Avrupalı savaş karşıtlarının önümüzdeki dönemde neler yapacağını anlattıklarıyla geçti.

Respect milletvekili Galloway, ilk zaferimizi ABD ve müttefiklerinin bu güne kadar İran ve Suriye'ye saldırmamasını sağlayarak elde ettiğimizi sonrakiler için ise hareketi inşa etmeye devam etmemiz gerektiğini anlattı.

Barış konferansının sonuç bildiğesinde 18-19 Mart'ta yapılacak olan gösterileri inşa etmek için kolları sıvamak gerektiği yazılıydı.

Pazar günü yapılan uluslararası savaş karşıtları toplantısına yaklaşık 100 kişi katıldık. İlk bölümde Irak'tan gelenler soruları yanıtladılar. İşgalin etkileri ve direnişe ilişkin bilgi veren Iraklılar, işgale karşı çıkmanın yanı sıra Iraktaki petrolün çalınmasına da karşı çıkmak gerektiğini vurguladılar.

Dünyanın her tarafındaki kampanyaların anlatıldığı ikinci bölümde Irak işgalinin bitirilmesi için yapılan kampanyaların çeşitliliği, çokluğu göze çarpıyordu.

Türkiye'deki konferans ve Şam'daki buluşma özellikle ilgi çekti. Amerikan asker aileleri 1 Mart'taki zaferi duyduklarında nasıl sevinçten birbirlerine sarılıp ağladıklarını anlattılar. İrlanda ve Almanya'daki askeri üslere karşı kampanya yapanlarla daha sıkı işbirliğini oluşturmak için konuştuk.



Sonuç deklarasyonu

Irak halkının ulusal bağımsızlık için verdiği mücadeleyi ve dünya çapındaki savaş ve işgal karşıtı hareketi selamlıyoruz. İşgal karşıtı kampanyamızı, işgal sona erinceye kadar hızlandıracamıza söz veriyoruz. Bunun için, bütün ülkelerdeki savaş karşıtı harekete şu çağırıyor yapıyoruz:

1. Savaşın ve işgalin başlamasının üçüncü yıldönümü olan 18-19 Mart 2006'da, askerlerin derhal geri çekilmesi ve işgale son verilmesini talep eden uluslararası gösteriler örgütleyin.
2. Geçen sene Felluce'ye yapılan saldırı hakkında uluslararası soruşturma açılması için kampanya yapın.
3. Amerika, İngiltere ve Irak'ta askeri bulunan diğer ülkelerde asker ailelerini kampanyasını destekleyin.
4. Daha ileri düzeyde eylemler planlamak üzere bu konferanstan uluslararası bir koordinasyon çıkın.
5. Irak petrolünün özelleştirilmesine karşı kampanya yapın.
6. İran ve Suriye'ye yönelik olası saldırıya karşı çıkın.

Tarik Ali'nin 10 Aralık'ta İngiltere'de düzenlenen Barış Konferansı'nda yaptığı konuşma:

Savaş çığırkanları için işgal bir felakete dönüştü

Irak savaşı tam ve mutlak bir felaket. Bugün Irak halkı, daha önceki hükümet zamanında çektiğinden daha çok acı çekiyor. Sınırsız işkence, kimyasal silah kullanımı ve Iraklı sivillerin işgal güçleri tarafından öldürülmesi ile karşı karşıyayız.

İşte bu nedenle bizim görevimiz, bütün yabancı askerlerin Irak'tan çekilmesi çağırısı yapan bir barış hareketi inşa etmektir. İnsanlar soruyor: "Eğer Irak'tan çekilirsek, Irak'ta bir iç savaş başlamaz mı?" Peki şu anda Irak'ta yaşanan ne sizce?

20.yüzyıldaki bütün sömürgeci işgaller kitlesel etnik temizliğe yol açtı. Emperyalistler kontrol altına alamadıkları her durumda, halkı bölme yoluna gittiler.

İşte bugün Irak'ta olan bu. Direniş bütün Irak'a yayıldığı için ülkeyi işgal etmekte başarısız olduklarından dolayı, B planını uygulamaya koydular. Şimdi Irak'ı üç parçaya bölmeye çalışıyorlar.

Fakat bu durum Irak'ta, Amerika açısından çok çelişkili bir durum yaratıyor. Bir yanda Türkiye, diğer yanda İran var.

Yeni bir muhalefet dalgasının başlama riski var. Arap rejimlerinin çoğu ağızlarını bile açmayan kuklalar, fakat Orta Doğu halkları Irak'ın işgal edilmesine karşı çıkıyor.

Irak'ta yapılan bütün kamuoyu yoklamaları, hatta emperyalistlerin yanında olanlar tarafından yapılanlar bile, halkın %60-70'inin işgale karşı olduğunu gösteriyor. Şiiilerin çoğu, kendileri adına konuşan politikacıları desteklemiyor.

İşgalin daha da kötüye gideceğinden hiç şüphem yok. George Bush ve Tony Blair, Kürt bölgelerinde askeri üsler kuruyorlar.

Atlantik'in diğer yakasındaki politikacılar ne zaman ağızlarını açsalar, "teröristlerin yaşam biçimimizi değiştirmelerine izin vermeyeceklerini" söylüyorlar. Fakat bütün Iraklılar şunu söylüyorlar, "Ülkemizden defolun." Onlara karşı çirkin bir savaş başlatarak Irak halkının yaşam biçimini değiştiren, Amerika ve İngiltere'deki hükümetlerdir.

Bu saçma anti-terör yasalarını durdurmamız gerekiyor. Neyse ki, 90 günlük gözaltı önerisi yenildi. Fakat bu 28 gün gözaltı süresinin daha iyi olduğu anlamına gelmiyor.

Neden, mahkûmları mahkeme önüne çıkarmadan ellerinde tutarak onlara fiziksel ve psikolojik işkence yapmak istiyorlar? Çünkü mahkemeye çıkarmadan önce onları yumuşatmak istiyorlar.

İşte bu nedenle barış hareketini devam ettirmek ve sadece tabandan baskı geldiğinde harekete geçen politikacılar üzerindeki baskıyı artırmanın farklı yollarını bulmak çok önemli.

Bu tür konferanslar çok yararlı, fakat Irak'taki durumun bazı karmaşık yönlerini anlamak zorundayız.

Irak'ta tek bir direniş yok. Fakat eğer hiç kimse direnmeseydi, o zaman Bush ve Blair zaferlerini ilan edebilirlerdi. Eğer bugün Amerika'da bir savaş karşıtı hareket varsa, bunun nedeni Irak halkının büyük çoğunluğunun direniyor olmasıdır.

Direnişi "teröristler" olarak adlandırmak, emperyalizmin kendisi kadar eskidir. Eğer, direnişi desteklemenin yasal olmadığını söyleyen yasaları geçirirlerse, bu yasaya karşı çıkacağız.

Fakat bu, Amerika için hiç de kolay olmayacak. Amerika'nın başka bir ülkeye saldırmak için gerekli olan sayıda askere sahip olduğunu düşünmüyorum.

Bu işgal devam edemez. İyi ya da kötü, geleceği belirleyecek olan Irak halkının kendisidir. Kısa süre önce Küba ve Venezüella'dan döndüm. Buradaki hükümet görevlilerinin duvarlarında büyük Irak haritaları vardı. Bu haritaları göstererek, "Irak halkı aynı zamanda bizim için de savaşıyor" dediler.



Birçok insan iklim değişikliği üzerine birşey yapamaya-çağımızı söylüyor. Bu insanlara ne söylersiniz ve sizce şu anda olanı geri döndürmek mümkün mü?

Dünyanın her tarafında iklim değişikliği için birşey yapılması istegi var. Tuvalu gibi bazı adalar var, yok olacaklar. Fırtınaların şiddetinde bir artış var. Küresel ısınmanın sonuçlarını görmeye başladık ve daha çok fazlasını göreceğiz. Sanırım insanlar şimdi biraz bir şok yaşıyor ama sonunda birşeyler yapmak zorundayız.

Sosyal süreci geri döndürmek hala mümkün ama şu ana kadar yaptıklarımızın bütün sonuçlarını geri döndürmek mümkün değil.

Yaptıklarımızdan dolayı gelecekte de küresel ısınma kaçınılmaz. Atmosferde birikmiş olan sera gazları o düzeye geldi ki şu anda bütün salınımı durdursak bile küresel ısınma bir süre daha devam edecek ve belki de 2 derece daha ısınmayı durdurmak mümkün değil.

Bunun ciddi sonuçları olacak mı?

Evet. Aslında bu sonuca ulaşılmasını durdurmaya çalışıyorduk çünkü bilimciler 2 derecelik bir artışın çok ciddi sonuçlarının olacağını söylüyorlardı. Isının artmaya devam etmesini durduramayız ama karbon salınımını azaltarak adım atabiliriz.

Bilimciler 1990 düzeyinden %60-80 daha az karbon salınımı yaparsak küresel ısınmaya karşı soruna cevap verebilir hale geliriz. Ama şu anda 1990 düzeyinin çok üzerindeyiz. ABD'nin imzalamadığı Kyoto protokolü salınım miktarını azaltmak konusunda çok küçük bir adım. Dolayısıyla gerçekten ciddi bir sorunun içindeyiz. Hükümetlerarası İklim Değişimi Panel'i (IPCC) en kötü senaryo gözönüne alınırsa sıcaklığı yüzyılın sonuna kadar 5 santigrat arttırabiliriz.

Şimdilerde küresel ısınmanın bizim düşündüğümüzden daha hızlı arttığını gösteren belirtiler var. Küresel ısınma IPCC'nin en kötü senaryosundan iki kere daha kötü olabilir. Oxford Üniversitesi'nden gelen ve ısınmanın 10 derece olabileceğini anlatan bir rapor var. Şimdi herşey daha ciddi. Çok ani değişiklikler konusunda daha fazla endişe var.

Ve şimdi küresel ısınmanın daha önce hayal etmemizin zor olduğu etkilerini görmeye başladık. Time dergisi, ki., benim ana haber kaynağım değildi ama düzenle olan bağlarından dolayı onu n yazdıkları önemlidir, geçenlerde kapağında dakasırgaların küresel ısınma nedeniyle daha şiddetli olduğunu yazıyordu. Son zamanlarda yapılan bilimsel çalışmalar bunun doğru olduğunu söylüyor. Bunu bir kasırgaya dayanarak söylemek elbette doğru değil ama yüzey sularının ısınması, okyanusların yükselmeye başlaması kasırgalara daha büyük bir güç veriyor.

Uluslararası Pirinç Enstitüsü ve küresel ısınmanın dünya gıda üretimi üzerindeki etkisini inceleyen diğer bilimsel kuruluşlar da dünyanın bir derecelik bir ısınmasının pirinç, buğday v e diğer tahılların üretiminde yüzde 10 düşüş anlamına geleceğini söylüyorlar. Bu çok ciddi.

ABD kamuoyunun tutumu Katrina kasırgasından sonra değişti mi?

İnsanların kafası karışık. Çevre sosyolojisinde öğrencilerimle küresel ısınmanın kasırgaların artmasındaki etkisini konuştum çoğu bu konuyu henüz duymamıştı. Halkın bilgisi açısından bu tür konuların birbirleri ile ilgili açısından henüz



Kapitalizm ve küresel ısınma

John Bellamy Foster, Jacob Middleton ile hareketin neden iklim değişikliği sorununu gündemine alması gerektiği üzerine konuşuyor.

yeterince bilinmiyor. Ama ilişki kurulmaya başlandı ve öğrenilmeye başlandı insanları küresel ısınma üzerine daha çok alarma geçeceklerdir. Genel anlayış küresel ısınmanın aşamalı bir şey olduğu ve üstesinden gelinebileceği şeklinde. Ama öyle değil. Çok ciddi krizler dizisi olarak karşımıza çıkacak. Karşımıza çeşitli konulardaki krizler halinde çıkacak ve başka sorunları da ortaya çıkaracak. Ve sınırlı insanlar çok hızlı sorunun ciddiyetini görmeye başlayacaklar.

Öyleyse sizlerce aktivistler için en iyi strateji ne?

Geri dönüşüm ve arabayı daha az kullanmak iyi şeyler. Ama ne yazık ki kişisel çabalarla küresel ısınmayı engelleyecek yeterli tüketim azaltmasını sağlayamazsınız. İnsanların kişisel düzeyde atamıza olmuş olmalarının ve ortak hareket edememelerinin çok çeşitli nedenleri var. İnsanlar kişisel çıkarları açısından mürşif ve tüketici olma eğilimine sokulmuşlardır. Gerçekten ihtiyaç olan şey bir tür politik örgüttür.

Örneğin ABD'de toplumsal yapı insanların yoğun bir biçimde otomobile bağlı olmalarını sağlıyor. Çeşitli etkenler ABD'yi dünyada otomobile en bağımlı ülke haline getiriyor. Ciddiye alınabilecek bir kamu taşımacılığı yok. Kentleşme bütünüyle insanların en ufak şey için bile otomobile bağımlı olmaları üzerine kurulmuş. Ortalama bir Amerikalı'nın günde 11 kez otomobilini kullandığını okuyuştum. Bakkala ya da işe gitmek için arabanızı kullanırsınız. Genellikle bunlar çok uzak mesafelerdedir. Her şey, kentleşme açısından, enerji tasarrufu açısından mantıksız bir biçimde örgütlenmiştir. Dolayısıyla tamamen farklı bir yapıya ihtiyacımız var ve bunu politik bir örgütlenme olmadan

yapamazsınız. Büyük şirketler tarafından satın alınmış ve sonra yok edilmiş bir kamu ulaşımını nasıl yeniden oluşturabilirsiniz?

Çevre hareketini ve onun ilgi alanlarını solun sosyal adalet, kamu ulaşımı ve kamu mülkiyeti gibi geleneksel ilgi alanları ile bağlantılı görüyor musunuz?

Tabii eğer sosyal sorumlulukların olmadığı, sosyal ve toplumsal ihtiyaçlar için örgütlenmemiş bir toplumdaysanız herşey daha kötü olur. ABD'de otomobil sorunu şehirlerdeki krize bağlıdır. Birbirleriyle çok ilişkilidirler. New Orleans'a bakarsanız problemin çok açık bir yansımasını görürsünüz. Yığınlarla yoksul var, ki bütün büyük Amerikan şehirlerinde yoksullar vardır, ve bunlar otomobilleri ve kredi kartları olmadığı için şehirden çıkmadılar. Onların kaçması için hiç bir kamu ulaşım sistemi yoktu.

Bu ihmal edilmiş yığınlar için kamu ulaşım sistemi olsaydı felaket bu kadar büyük ve derin olmazdı.

Bir çalışmanızda Marksın yazılarının çevre üzerine önemini gösteriyorsunuz. Ancak yeşil çevrelerde Marksın çevre sorunlarına ilgi göstermediği gibi bir anlayış var. Neden böyle bir kanı var?

Bir kaç nedeni olduğunu düşünüyorum. Birçok insan için Marks kafayı takmış bir biçimde sanayileşmeyi savunuyor ama sanayileşmeyi eleştirdiği hiç değilse kapitalist sanayileşmeyi eleştirdiği çok zaman görülüyor. Ve tabii bütün büyük politik akımlarda olduğu gibi ekolojiye karşı olan çok sayıda marksist var. İnsanların en çok okuduğu metim Komünist Manifesto ve burada en çok hatırlanan bölüm Marksın Manifesto'nun kapitalist sanayileşmeyi, üretici güçleri sürekli olarak devrimciğini, modern

sanayinin gelişmesini ve bütün dünyaya yayılmasını övdüğü, burjuvaziye alkışladığı birinci bölümdür. Onların görmedikleri, Marksın bunu çok büyük bir ilerici gelişme olarak görürken diğer taraftan da çok eleştirel olması, sanayileşmenin diğer tarafını da görüyor olması ve bunu sadece sınıf açısından değil çevre açısından da yapıyor olmasıdır.

Marksın daha ekolojik yazıları ya atlanır ya da görmemezlikten gelinir. Kapital adlı çalışmasında tarımın sanayileştirilmesine ve bunun toprağın tahribine etkisine değinir.

Marksın ekolojiye duyarsızlığı üzerine bir yığın hikaye anlatılır. Oysa Marks ekolojiye duyarsız olarak gösterilirken toplum ve ekoloji arasındaki ilişkiyi anlamak için giderek daha çok onun fikirlerini kullanıyoruz.

O aslında sürdürülebilir bir gelişme fikrini savunur. Toprağı korumamız gerektiği üzerine özellikle vurgu yapar ve toprağı tahrip ettiğimizde, insanla toprak arasında metabolik ilişkiyi bozduğumuzda neler olabileceğini anlatır. Marksın bu vurgusu şimdi küresel ilişki üzerine çalışan, okyanusları inceleyen bilimciler tarafından kullanılmaktadır. 19. yüzyılın o aşamasında ekolojik krizlerle toplumsal yapımız arasında ilişki kurmaya çalışan başka bir düşünür yoktu.

Şu anda iklim değişikliği kampanyalarında yer alanların hükümetlerinden neler talep etmesini önerir-siniz?

Çok açık talepler var. Teknolojik, politik veya başka bir anlamda çözümsüzlük yok. Herşeyden önce güneş enerjisine ve diğer alternatif enerji kaynaklarına dönmeliyiz. Bunun için gerekli teknolojiye sahibiz ama her türlü politik engelle karşı karşıyayız. Örneğin,

Kaliforniya'da sıcak su kaynağı olarak güneş enerjisinin kullanılmasının bina inşa yönetmeliklerine konması isteniyor ama enerji şirketleri bu isteğin önünü kapatıyorlar.

Sektörde kâr elde etmeyi ortadan kaldıracak için büyük enerji şirketleri bütün alternatif önerileri engelliyorlar. Oysa alternatif enerji elde etmek için çok çeşitli yollar var.

Bir birey "tamam ben evimde güneş enerjisi kullanacağım" diyemez çünkü bu aşamada bir çok birey için güneş enerjisi elde etmek çok pahalıya mâl olur. Birey eğer olasılığı yoksa "peki araba yerine tren kullanacağım" diyemez. Politik olarak insanların kullanacağı alternatifleri örgütlemek zorundayız.

Sistem mantıksız ve büyük bir israfı dayanan ama çok kârlı bir biçimde örgütlenmiş.

Otomobil düşünebileceğiniz en uygunsuz ulaşım aracıdır. Otomobilleri bütünüyle ortadan kaldıramayız ama ona karşı çok çeşitli alternatifler geliştirilebilir, bu alternatifleri politik olarak oluşturmalıyız.

Ama hep pazar ekonomisi ile, şirketlerin kâr amaçlı hedefleri ile karşı karşıya geleceğiz. En önemli adım öncelikle fosil yakıtı kullanan bir ekonomiden kurtulmaktır. Fosil yakıtlarına bu denli bağımlı olmamızın başlıca nedenlerinden birisi fosil yakıtlarının petrol ve otomobil sanayileri için çok kârlı olmasıdır.

Eğer çevremizle daha mantıklı bir ilişki kurarsak çok değişik çıkarlara karşı mücadele etmek zorundayız.

John Bellamy Foster, Oregon Üniversitesi'nde sosyoloji profesörüdür. Türkçeye de çevrilen Marksın Ekolojisi, Savunmasız Gezegen ve Emperyalizmin Yeniden Keşfi kitaplarının yazarı ve ABD'de yayınlanan Monthly Review dergisinin editörüdür.

Önce eylem vardı

Rosa'nın kitle hareketine yaklaşımı hayatı boyunca değişmedi ve değerlendirmeleri, müdahaleleri önemli derslerle dolu. 1917 Ekim devrimi, 1918 Alman devrimi onun haklılığının kanıtıdır.

Rosa Lüksemburg 1919 Ocak ayında Almanya'da bir askerin dipçığıyle öldürüldüğünde 50 yaşındaydı. Yenilen devrimin önderlerinden biriydi. Ayaklanan işçi sınıfı yenildiğinde, hayatını sadece Almanya'da değil, bütün dünyada işçi sınıfına bağlamış bir Marksist olan Rosa'da yenildi. Devrimin yenilgisinin bedelini hayatıyla ödedi. Geriye bugün hala yaralandığımız çok değerli bir birikim bıraktı.

Savaş yanlısı SPD

Bu günlerden geriye bakıp Almanya'da devrim olduğunu söylemek çokları için garip gelebilir. 1918 Almanya'sı ayaklanmaların yılıydı.

Rosa'nın da 1917'ye kadar içerisinde yer aldığı ve ayrılmak isteyenlere karşı içerisinde kalınmasını savunduğu Alman Sosyal Demokrat Partisi SPD dünyadaki en kitlesel işçi partisi idi.

Birinci Dünya Savaşı'nda savaştan yana tutum aldı. Ayrılık bu tutumdan sonra gerçekleşti. 1917 yılında SPD bölündü, Rosa'da kendi Örgütü olan Spartaküs Birlik ile beraber SPD'den kopan Bağımsız Sosyal Demokrat Parti (USPD) içerisinde gevşek bağlarla da olsa yer aldı. 29 Aralık 1918'de Alman Devrimi patlak verdiğinde birlik USPD ile ilişkilerini kopardı ve bağımsız bir parti haline dönüştü. Alman Komünist Partisi (Spartaküs).

Bu parti daha sonraki yıllarda kitlesel bir hale geldi.

Kitlesel partide reformizme karşı mücadele

Alman Sosyal Demokrat Partisi önderleri uluslararası alanda marksizmin en önemli temsilcileri olarak görülüyordu ve olağan üstü büyük bir hegemonyaları vardı. 2. enternasyonalı belirleyen güç halindediler. Özellikle Bernstein ve Kautsky tüm dünya tarafından Marks ve Engels'ten sonra, marksizmi geliştiren ve katkı koyan isimler olarak anılıyordu.

Polonya'da proletarya adlı ihtilalci partiye girmiş ve kısa zamanda bu partinin önder kuramcısı haline gelmiş olan Rosa Lüksemburg, yirmili yaşlarında geldiği Almanya'da SPD içerisinde çalışmaya başladı. Kısa sürede SPD içerisinde bilinen biri haline geldi.

Milyonlarca işçiyi etkileyen ve harekete geçirme yeteneğine sahip olan SPD o dönemlerde devrimcilik, reformizm tartışmasıyla şekilleniyordu. Rosa sonraki yıllar boyunca parti içinde üstelik parti önderliğine karşı (önderlik uluslararası



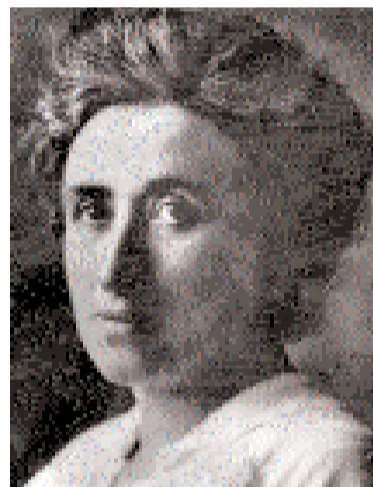
hareketi de etkiliyor ve çoğunlukla belirliyordu) mücadele etti. Kitlesel hareketin devrimci yanını öne çıkardı ve anlattı. "sosyal reform mu, sosyal devrim mi?" adlı broşür, Bernstein'in reformist fikirlerini çürüten ve o yıllardan bu yıllara kullanılan bir kılavuz oldu. Bernstein kapitalizmin kendi gelişiminin onu uysallaştırıldığı ve Marks'ın iddia ettiğinin aksine eğilimin sürekli refaha doğru olduğunu anlatıyordu.

Rosa sosyalizm özleminin kapitalizmin çelişkilerinden soyutlandığında idealist bir kuruntu

haline geldiğini anlatıyordu. Bernstein'in tezini çürüterek, kapitalizmin düz ve sürekli refahı getiren bir gelişiminin olamayacağını, krizlerle bölüneceğini ve bu krizlerinde devrimci dönüşümlerin önünü açabileceğini anlatıyordu. "ya sosyalizm, ya barbarlık" önermesi bu tartışmadan doğdu.

Harekete verilen önem

SPD milyonların partisi olarak ağır ve hantal bir yapıya sahipti ve bu kadar büyük bir örgüt bürokratik bir yapıyla tutucu



hale dönüşüyordu. Rosa daima kitlelerin gücüne güvendi ve kitle eylemlerinin dönüştürme, değiştirme gücünü öne çıkardı. Sadece öne çıkarmadı, hayatı boyunca da kitle eylemlerinin içerisinde oldu. Rusya' 1905 Şubat'ında hiç kimsenin beklemediği ve aslında başlaması için çaba harcamadığı bir şekilde, işçiler yığınsal grevlere çıktılar. Ve ekonomik taleplerle başlayan grevler çarlığa karşı politik talepler içeren bir hale dönüştü. 1905 devrimi gerçekleşti. Bu hareketin sonucunda işçilerin işyerlerinden temsilci-



lerinin katılıyla bölgesel ve Ulusal düzeyde örgütlenmeler oluşturdu, yani Sovyetleri oluşturdu. O günden bu güne bütün devrim girişimleri, ayaklanmalar Sovyet ve benzeri örgütlenmeler yarattı. 1905 ilkti.

Rosa 1905 devrimini coşkuyla karşıladı. Onun kitle hareketinin rolü konusunda SPD önderliğine karşı yürüttüğü tartışmalar ve mücadelede ne derece doğru tutum aldığını kanıtladı bu gelişme.

"Hareket sadece bir yönde, ekonomik mücadeleye değil, fakat aynı zamanda ters yönde de yürür. Her önemli siyasal kitle hareketi zirvesine ulaştıktan sonra bir dizi kitlesel grevle sonuçlanır. Ve bu ilke, sadece belli kitlesel grevlere değil, bütünüyle devrime de özgüdür...."

"Bir kelimeyle ekonomik mücadele hareketi bir siyasal odak noktasından ötekine ilerleten bir unsurdur." (Rosa Lüksemburg-Tony Cliff, syf 35-36)

Rosa'nın kitle hareketine yaklaşımı hayatı boyunca değişmedi ve değerlendirmeleri, müdahaleleri önemli derslerle dolu. 1917 Ekim devrimi, 1918 Alman devrimi onun haklılığının kanıtıdır.

Rosa kendiliğindenci mi?

Rosa'nın SPD'den ayrılıp yeni bir örgüt kurmaktaki isteksizliği, özellikle stalinistler tarafından ciddi bir hata olarak gösterilmiş ve 1918 Alman devriminin yenilgisinin en önemli nedeni olarak tartışıla gelmiştir. Bu doğru bir eleştiri değildir..

Rosa Kautsky ve arkadaşlarına karşı son derece net bir mücadele yürüttü.

Rosa'nın SPD'ye karşı tutumu muhafazakar bürokrat bir önderliğin etkisi altında olan işçi hareketinin acil ihtiyaçlarına göre şekillendi.

Lenin'in örgütlenmeye ilişkin bakışı ve Bolşevik parti örnek gösterilerek Rosa kendiliğindenci olarak suçlanır. Oysa Lenin'in mücadele ettiği koşullar ve karşısındaki güçlerle Rosa'nın çok başka idi. Lenin baskıcı bir çarlık rejimine karşı dağınık bir işçi sınıfı içerisinde örgütlenmenin ihtiyaçlarına göre davrandı.

Rosa kitlesel bir işçi partisi içerisinde bu partinin etkisinden işçilerin kurtulabilmesi için ideolojik bir mücadele yürüttü ve kitlelerin gücüne güvenmek gerektiğini anlattı. Dediği gibi de oldu.

Bizlerin önündeki en temel sorun hala bu. İşçi yığınlarını etkisi altına alan çeşitli düzeylerdeki önderliklere karşı mücadele etmek. Rosa bunun en parlak teorisini ve eylemcisi idi.

Rosa üzerine iki kitap

Diğer devrimci önderlerin aksine Rosa'nın eserleri Türkçeye daha az çevrilmiştir. Bunda Tarihi çarpıtan stalinizmin rolü büyüktür.

Tony Cliff'in Rosa Lüksemburg adlı kitabı son derece açık ve anlaşılır bir dille Rosa'nın marksizme yaptığı katkıları ve tarihteki rolünü anlatıyor ve en temel tartışmalara cevap veriyor.

Hala okumadıysanız, tarihi kavramada ve tahlil etme yeteneği olağanüstü olan bu büyük devrimcinin düşüncelerini ve hayatını Tony Cliff'in kaleminden mutlaka okumalısınız.

Kitabı okurken hem Rosa'yı, hem Ekim Devrimi'ni ve Alman Devrimleri'ni kavrayacak, hem de o günden bu güne gelişen kitle hareketlerinin karakteri üzerine Cliff'in kendi çözümlerinin çarpıcılığını da fark edeceksiniz.

Peter Nettl'in Rosa Luxemburg adlı biyografisi de oldukça yararlı. Peter Nettl Rosa'nın



yaşamı ile birlikte dönem de tarihsel bir bakış anlatıyor. Cliff'in kitabından çok daha kapsamlı olan bu biyografi2de Rosa'nın fikirlerini anlamak için çok yararlı bir eser.

Rosa Lüksemburg
Tony Cliff- Z Yayınları, 125 sayfa- 3 YTL

Rosa Luxemburg
Peter Nettl,700 sayfa



Babam ve Oğlum

'Babam ve Oğlum'da ağlamadım

Hadi itiraf edelim, Babam ve Oğlum'a ben de bir paket kağıt mendille gittim. Fısıltı gazetesindeki "bir ağladık bir ağladık!" manşetleri o kadar büyük puntolarla yazılıyordu ki... Zaten melodram ve arabeskle beslenmiş bir neslin evladydım. Ağlamaya hazırdım.

Fakat ilk sahneden itibaren filmin ayakları gerçekliğe basmaktan o kadar uzaktı ki, inanamadım. Dolayısıyla ağlamadım. Jenerik esas oğlanımızın solculuğunu ifşa eden bir işkence görüntüsüyle ilerliyordu. Peki bu sahneyi gerçeğe oldukça yakın tasvir eden senarist yönetmenimiz, hemen arkasından nasıl 12 Eylül geceyarısı doğum sancısı çeken bir kadınla eşinin, İstanbul'un geniş caddelerinden birinde bir hayli yürüyüp de, tek bir askere bile rastlamayacağını tasavvur edebilir? Gerçeklik ilk elden dramatik bir doğum ve ölüm sahnesi için feda edilmiştir. Tabii ki bunun sabahında "yönetime el koyan" ordunun bir mensubunun ağzından "darbe oldu" cümlesini duyduğumuzda şaşırılmamak gerekir.

İyi bir yönetmen olmak pespaye bir senaryodan cevher yaratabilmek anlamına gelmez. İrmak, hikâyesini, atmosfer yaratmaktaki başarısını, çekim tekniği, oyuncuların başarılı performanslarıyla sürüklemekte-



Babam ve Oğlum
Yönetmen ve senaryo:
Çağan Irmak, oynayanlar:
Fikret Kuşkan, Çetin Tekindor, Hümeyra

meye çalışmıştır.

Kahramanımız, Nuri Bilge Ceylan'ın sıkıntılı taşrasından uzak, alabildiğine renkli kasabasına, senelerdir gitmediği memleketine bu kez oğluyla geri dönmektedir. Niye senelerce hiç gitmemiştir? Çünkü okumak için gittiği İstanbul'da "solcu" olmuş, ağa olmayı reddetmiştir. Tabii babası da onu reddetmiştir. Heyhat, dünya gene galip gelmiş, direniş kırılmış, feodal büyük aile sığınacak son limandır; bu bir barışma filmidir.

Elbette derinlemesine düşünülmemiş bu hikayenin klişelerden kaçabilmesi mümkün olmamıştır. Bütün hesaplaşmaların içine işlemiş klişeler bizi gerçeklikten sığılğa

sürüklemektedir. Husumetle geçirdikleri onca yılı konuşan baba oğulun (yani feodalite ve sol temsilcilerinin) ikilemi "biz seni oku diye gönderdik, sen gittin anarşik oldun"la "yoldaşlarımızın hepsi reklamcı oldu" klişelerine hapsolmüştür. Bu büyük hesaplaşma sonunda kahramanımız bayılıverir, akabinde ölümcül bir hastalığa tutulduğu öğrenilir. (Tüm melodramlarda olduğu gibi sorun gene akciğerde, fakat bu defa verem değil ödemdir.) Neden hastalanmıştır? Çünkü cezaevinde işkencelerden geçmiştir. Tüm cevaplar gelip Sadık'ın solculuğuna (günahına) bağlanır. Ama bizi, bunları gerçekten yaşadığına inandıracak ne bir eylem görüntüsü, ne bir yoldaş, ne de söylem vardır. Baştaki işkence sahnesi, bu sahnenin kabuslar halinde geri dönmesi, ha bir de polis fobisiyle yetiniriz.

Dönem filmi olmak, 12 Eylül'ü anlatmak iddiasında olmasına karşın Babam ve Oğlum'da tüm karakterler aynı yalnızlık ve soyutlanma içindedir. Ne tek başlarına dönemi özetleyecek kadar derinleştirilmiş, ne de toplumsal hareket içine yerleştirilmişlerdir.

Öyleyse İrmak, gerçekten bir sol(cu) hikayesi anlatmak mı, yoksa hikayesinin eksikliklerini sol(culuk)la kapatmak mı istemiştir?

Sevilen birinin, babanın, evladın ölümü üzerinden dram yaratmak kolaydır. Herkesin böyle bir anısı mevcuttur ve gerektiğinde bilinçaltından çıkartılır. Beş iyi oyuncuyu aynı anda ağlatmak suretiyle seyirciyi hislendirmek kolaydıktır. Bütün bunlar bir yana, mevzubahis "tokat gibi" sahnelerden sonra, tam da makaraları koyvermeye hazırlanırken patlatılveren o esprilerin sebebi-i mucibesi nedir? Seyirciyi dramın gerginliğinde tutmanın riskli olduğunu düşünmek mi? Yoksa bu basit bir medya mantığı mıdır? Öyle ya, hergün televizyonda "film gibi" gerçeklikler, "gerçek gibi" filmler vardır. Asıl ve suret, sahi ve hayal birbirine karışmıştır ve artık ayırmak imkansızdır. Yoksa bu yurdum insanının nisanla malul hafızasına duyulan sonsuz güvenin eseri midir? Az evvel ağlıyorduk, ama şimdi unuttuk. Unuttuk, çok çabuk...

Elbette haklarını yememek gerekir, zira Babam ve Oğlum azımsanamayacak gişesini bu hafızasız dizi izleyicisine borçludur. Ekrandaki yönlendirmeye itaat ve inançta hiç tereddüt göstermeyen ve gitgide sitcomlardaki gülme efektlerine dönüşen o televizyon ahalisine... Çağan Irmak herşeye ihanet edebilir, onlara asla...

Esin PERVANE



Wittgenstein-Dâhinin Görevi

Tanışmamız gereken bir düşünür

Seçkin

Bir düşünürü okur ve fikirlerini hayata geçirmeye çalışırız, bir dava adamının hayatın ezberine biliriz, ama bir felsefecinin üzerine sadece düşünürüz... Onun varlığını unutmama, insanlığından bihaber olma pahasına da olsa sadece düşünürüz. Ama felsefecilere insanlıklarını iade edilmelidir ve belki de hakkında kısıtlı bilgiye sahip olduğumuz zati muhteremlerden birine, Ludwig Wittgenstein'a adanmış 880 sayfalık bir kitap da bu amaca hizmet eder.

Kabalıcı Yayınevi'nden çıkan Ray Monk'un Wittgenstein-Dâhinin Görevi kitabında kısa bir yorumlu gezintiye çıkarsak: Ludwig Josef Johann Wittgenstein Viyana'daki en zengin ailelerinden birinin sekizinci ve en küçük çocuğu olarak 26 Nisan 1889'da doğdu. Her biri başka bir deha dışavuran kardeşlerinin arasında

parlıtsız bir çocuktan ve bazen yalan söylemesine neden olacak mütevaziydi. Teknik okul ve mühendislik eğitimi bitene kadar her şey normaldi. Ta ki bir gün matematikle tanışana, mantık çalışmaya başlayana ve felsefeyi keşfedene kadar...

Wittgenstein belki çok üretken bir felsefeci değildi ve birbirinden tamamen farklı iki felsefi sistemi tek bir hayat süresi içinde geliştirip bunları Tractatus Logico-Philosophicus ve Felsefi Soruşturmalar kitaplarında sunmasıyla iki farklı düşünüm sistemine katkı sunduğu için oldukça verimsiz bir düşünür olarak da addedilebilir; ancak onun büyüklüğü ve önemi tam da bu yıcılıkta ve yaratımda yatıyor gibidir.

Yeni dünyanın tarzı hayat ve tarzı siyasetine bir türlü alışamayan bir entelektüel olarak Wittgenstein bir eski zaman adamıdır. Bu, üzerinden onlarca yıl çıkarılmadığı ceketinde tezahür ettiği kadar, hakikate ve



sadeliğe duyduğu bağlılıkta da ifadesini bulur. Dinsel bir coşkuyla ve kişisel bir eksiklik duygusunun tatminiyle katıldığı 1. Dünya Savaşı'nda ölümün üstüne giderken cebinde Tractatus'un elyazmalarını varken, dünyanın anlamını yitirisi, önlenemez metalaşma, vahşet ve tüm insani şeylerin kayboluşuna dair sessiz ağıtlar ve kaçışlarla bir ara Rusya'ya yerleşmeyi bile düşündü, ama Sovyetler artık ne onun ne de arkadaşı John Maynard Keynes'in düşündüğü ülkeydi, o artık "Stalin'in

Beş Yıllık Planlarının Sovyetleriydi"- geçirdiği on yıllardan sonra, zaten hiç barışamadığı kapitalizmin 2. Dünya Savaşı için "savaşlara bilim ve teknoloji karar veriyor" derken cebinde Felsefi Soruşturmalar'da yer alan değiniler vardı.

Bir eşcinsel, bir mimar, bir akademisyen, bir asker, bir savaş karşıtı, usta bir teknisyen, her şeyi terk edip kendini dağlara vurmuş bir öğretmen, bir Yahudi, bir dahi, bir inanç-yoksunu, bir filozof, bir Troçkist, velhasıl bir insan; 62 yıllık yaşamına savrulmuşlar, savunular, buluşlar, unutulmuşlar ve avunmuşlar sığdırmış basit bir insan... Yazdığı günlükler, dostlarıyla mektuplaşmaları, hakkında yazılanlar ve ailesi ve arkadaşlarının anlatılarından meydana getirilmiş en yetkin biyografi vasıtasıyla bizim kendisiyle tanışmamızı bekliyor...

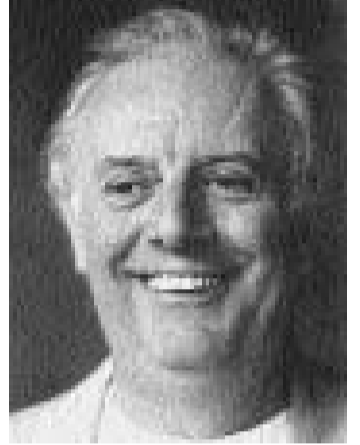
Wittgenstein-Dâhinin Görevi
Ray Monk, Kabalıcı Yayınevi, 880 sayfa



Dario Fo

Cindy Sheehan Bush'un popülarlığının düşmesinin başlıca nedenlerinden birisi

Nobel ödülü de kazanmış olan ünlü İtalyan oyun yazarı **Dario Fo** Amerikalı savaş karşıtı aktivist **Cindy Sheehan** üzerine bir oyun yazdı. **Dario Fo'nun** oyunu **Londra'da** düzenlenen **Barış Konferansı'nda** oynandı. **Aşağıda İngiliz Socialist Worker gazetesinden Tom Behan'ın Dario Fo ile yaptığı sohbeti bulacaksınız.**



Cindy Sheehan üzerine neden bir oyun yazdınız?

Tek başına bir kadının bütün ülkeyi içi,ne çeken bir tartışmayı başlatmış olması beni çok etkiledi. Üstelik Cindy Sheehan'ın öne çıkardığı konuları tartışmaya pek de istekli olmayan bir ülkeden bahsediyorum.

Onun hakkında okumaya başladığımda yapmak istediği şeylerde ne kadar bilimsel olduğu beni etkiledi. Sorunlara yaklaşımında doğal bir mantık var. Ve küçük gruplara katılmamış "politik" olmayan bir kadındı.

Bütün ülkeyi ayağa kaldırdı. Neden üzerine gittiklerini bu açıklıyor. Karl Rove ve başkaları onunla alay etmeye başladılar. Ama onları açığa çıkarmaya başardı ve işte o vakit ona hırlamaya başladılar.

O, Bush'un popülarlığının düşmesinin başlıca nedenlerinden birisi.

Kısa süre önce Milano şehrinin belediye başkanlığına aday olmaya karar verdiniz. Seçim kampanyanız nasıl gidiyor?

Çok iyi gidiyor. Tek sorun güçlü bir dayanışım ağı oluşturmakta. Rifondazione Comunista adlı Milano'da güçlü olmayan küçük bir partinin desteğini aldım. Büyük medyayı kontrol eden büyük partilerle mücadele ediyoruz.

Ne olursa olsun gençlerin eylemleri sonucu değişim olacak ve ben gençlerle çalışıyorum, en çok onlarla konuşuyorum.

Merkez solun temel partilerine karşı aday olmaya karar verdiniz. Neden?

Çok az insan onların gelecek seçimlerde Berlusconiye yeneceğinden şüphe ediyor. Ama ben bu durumda çok az şeyin değişeceğini düşünüyorum.

Bu bir Truva Atı ama içi boş.

İnsanlar Irak yeni bir Vietnam olacak diyorlar. Katılıyor musunuz?

ABD ciddi bir askeri ve psikolojik yenilgi ile yüzyüze. Orada ciddi bir yenilgiye uğruyorlar. Beyaz Saray'daki liderler o kadar kabalar ki ders almıyorlar.

Am a tarih kendisini mekanik olarak tekrarlamıyor. Tepedeki askeri liderlik bu savaş konusunda çok istekli çünkü iyi bir savaş olmadan kendi meslekleri tehlikede.

Saklamaya çalışmalarına rağmen bu savaş petrol için yapıyor.



SOL MİLLİYETÇİLER NE DEDİ?

Pamuk malesef yapay bir demokrasi kahramanına dönüşmüştür.
Bedri Baykam

Kanımcı Orhan Pamuk'un N obel tantanası iyi kurgulanmış bir reklam olayıydı.
İnci Aral

Nasıl bir Türkiye istersiniz? Not verilen, emperyalizme yaranma telaşı içinde şaşkınlaşan bir ülke, mesela! Tabii Şişli'de Pamuk da vardı. Aklından kitaplarının satışının ne kadar artacağını geçiriyor, kuşkusuz!
Yurtsever Cephe - TKP

DÜNYA EDEBİYATÇILARI NE DEDİ?

"Hukuk devletiyle bağdaşmayan dava"
Jose Saramago, Gabriel Garcia Marquez, Günter Grass, Umberto Eco, Carlos Fuentes, Juan Goytisolo, John Updike ve Mario Vargas Llosa

Sol milliyetçilik

TKP, EMEP ve diğer sol milliyetçiler Orhan Pamuk hakkında Avrupa Birliği parlamenterlerinin "Türkiye yargılanıyor" ifadesini "sömürgeci zihniyet" diye yorumlarken dünyaca ünlü edebiyatçıların da aynı tutuma sahip olduklarını üzerinden atıyorlar. TKP bir yandan da Orhan Pamuk'un bütün bunları reklam için yaptığını iddia ederken iyice yanlış bir yere düşüyor. TKP, EMEP ve diğer sol milliyetçilerin bütün bu yaptıkları aslında gerçek milliyetçilere, yani sağa hizmet ediyor. Orhan Pamuk'un kitaplarını yakanlar, solcuları linç etmek isteyenler, Kürtlere düşman olanlar, bunların hepsi sol milliyetçilerden de güç ve cesaret alıyorlar. Sol milliyetçiler bu tutumlarından vaz geçmelidirler.



Orhan Pamuk'u savunmaya...

Orhan Pamuk davası Türkiye'de düşünce özgürlüğünün ne denli sınırlı olduğunu çarpıcı bir biçimde gösterdi. **Orhan Pamuk**, 301. maddeden dolayı yargılanan tek insan değil. Hükümeti eleştirdiği, işçi düşmanı dediği için **Çağrı** dergisi sahibi **Aziz Öner** 18 ay hapis cezasına mahkum edildi.

Belge Yayınları'ndan çıkan *Yitik Köyler* kitabının yazarı **Zülfü Kışanak** da köylüler göçe zorlanıyor dediği için 6 ay hapse mahkum oldu. Oysa Türkiye diğer yandan da göç etmiş olan köylülerin geri dönüşü için yasalar çıkarıyor. Kışanak'ı yargılayan mahkeme parlamentonun tümünü ve bir çok başka devlet organını da mahkum etmeli.

Gazeteci yazar **Emin Karaca**, **Aram Yayınları** yetkilisi **Fatih Taş**, **Çağrı** dergisi okuru **Erkan Akay**, **Peri Yayınları** sorumlusu **Ahmet Önal**, gazeteci **Ersen Korkmaz**'da 301'den

Abdullah Gül:
"Türkiye'de sanki ifade özgürlüğü yokmuş, görüşlerini bildirenler hapse tıklıyor gibiyken bir hava yaratmak, kendimize verdiğimiz zararı açık olarak görmemektir"

yargılananlar arasında.

Literatür Yayınları sorumlusu **Abdullah Yılmaz** ise **Mara Meimaridi**'nin *İzmir Büyüğü* adlı kitabında Türklüğe hakaret ettiği gerekçesi ile yargılanmaktadır.

Savcılar 301'inci maddeyi tam bir sansür yasası olarak kullanıyorlar. Hükümeti eleştirmek, devlet aleyhine bir söz etmek, Türk milliyetçiliğine karşı çıkmak hep yargılanma konusu haline getiriliyor.

Bir avuç ırkçı, milliyetçi ise bütün bunları fırsat bilip küçük gruplar halinde

gösteriler yapıyorlar.

Orhan Pamuk davasında "halk" diye gösterilen saldırgan grup aslında 15-20 kişiden oluşmaktaydı ve **Orhan Pamuk**'un arabasına yaklaşabilen ise sadece 2 kişiydi. Bunlar Trabzon'da ve başka yerlerde solculara saldıran küçük azınlıkla aynı kişiler.

Basın öyle bir hava yaratmaktadır ki sanki **Orhan Pamuk**'u ve düşünce özgürlüğünü savunan kimse yok.

Gerek basına gerekse de saldırgan 3-5 kişiye bu ülkede demokrasiden, özgürlüklerden yana olanların da olduğunu ve 3-5 kişi değil binlerce olduğunu göstermek gerekir.

Sosyalist İşçi, 7 Şubat'ta özgürlüklerden yana olan herkesi Şişli Adliyesi'ne, Orhan Pamuk davasını izlemeye çağırıyor.

Bu çağrımızı 301'den yargılanan herkes için tekrarlayacağız. Ta ki 301'inci madde kalkana kadar...

169 aydını destekliyoruz

Türklüğü aşağıladığı gerekçesiyle TCK'nın 301. maddesi uyarınca 3 yıla kadar hapis cezası istemiyle hakında dava açılan Orhan Pamuk çok sayıda aydın destek aldı.

Orhan Pamuk'un ilk duruşmasında yaşanan saldırılar karşısında bir bildiri yayınlayan aydınlar, "Aynı anlayış kısa süre önce Ermeni konferansında da ortaya çıkmıştı...Adalet Bakanı'nı bu tür davaların açılmasına neden olduğu için, İçişleri Bakanı'nı ise saldırganları cesaretlendirdiği için kınıyoruz. TCK'nın 301. ve 305. maddelerinin bir an önce kaldırılmasını

ve bu maddelerden açılan davaların durdurulmasını talep ediyoruz" dediler.

Aralarında Yaşar Kemal, Çetin Altan, Murat Belge, Adalet Ağaoğlu, Süleyman Çelebi ve Ercan Karakaş gibi aydınların, kitle örgütleri temsilcilerinin ve sanatçıların bu girişimini çok önemsiyoruz.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, 169 aydının girişimini sonuna kadar destekliyor. Aydınların dile getirdiği talepler için sonuna kadar mücadele edilmesi gerekiyor.

DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan



sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cin-

sel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP BÜROLARI

● Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakçı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 - Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

● Akhisar: 0544 - 515 62 59

● Bursa: 0535 - 422 39 65

● Denizli: 0543 - 476 27 88

● İzmit: 0537 - 940 58 95

● Karabük: 0533 - 772 54 93

● Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.

■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad., Büyükparmakçı
Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Yazışmalarınız için:
sosyalistisci@gmail.com

Orhan Pamuk'u savunmak zorundayız

7 Şubat'ta
Şişli
Adliyesi'ne
özgürlükleri
savunmaya

"Türklüğü alenen aşağıladığı" iddiasıyla yargılanan Orhan Pamuk'a mahkeme çıkışında ağzından köpükler saçan bir grup saldırdı.

Biz saldırganların kim olduğunu biliyoruz.

Türk milliyetçileri. Faşistler. Kızılmacılar.

Biz bu saldırganları daha önce de gördük.

Kahramanmaraş'ta, Susurluk'ta, elleri satırlarla okullarda, Şemdinli'de, Yüksekova'da...

Devletin resmi tezlerine karşı, demokratik haklarını, ifade özgürlüğünü kullanarak kim karşı çıksa karşısında hep bu güruhu buluyor.

Ermeni soykırımından söz edenlere saldıranlar bu faşistler.

Kıbrıs sorununda çözüm isteyenlere karşı çıkanlar bu Türk milliyetçileri.

Kürt sorununda demokratik açılım talep edenlere saldıranlar bu Kızılmacılar.

Demokrasi çığılığı attığımızda karşımızda bu aynı ırkçılar.

Eğitim-Sen üyelerine gaz bombasıyla, copla saldıran hep bu aynı zihniyet.

Örgütlenme özgürlüğünün, düşünce ve eylem özgürlüğünün karşısında hep aynı cepheyi görüyoruz.

Bu cephe şimdi Orhan Pamuk'un karşısında. Orhan Pamuk'u yıldırım, geriletmek istiyorlar.

Son duruşmadan sonra, hepimiz çok iyi bilmeliyiz ki, Orhan Pamuk davası sadece bir Orhan Pamuk davası olmaktan çıkmıştır artık.

Orhan Pamuk davası, demokrasinin, ifade özgürlüğünün yargılandığı siyasal bir mücadele alanıdır artık. Orhan Pamuk davasında, bir tarafta yurtseverler, ülkücü faşistler, Kızılmacılar, kısacası Türk milliyetçileri var.

Diğer tarafta biz varız. Sosyalistler, emekçiler, Kürtler, azınlıklar, kadınlar, solcular, sosyal demokratlar, antikapitalistler.

Bir tarafta ağzından köpük saçan demokrasi düşmanları cepheleşiyor.

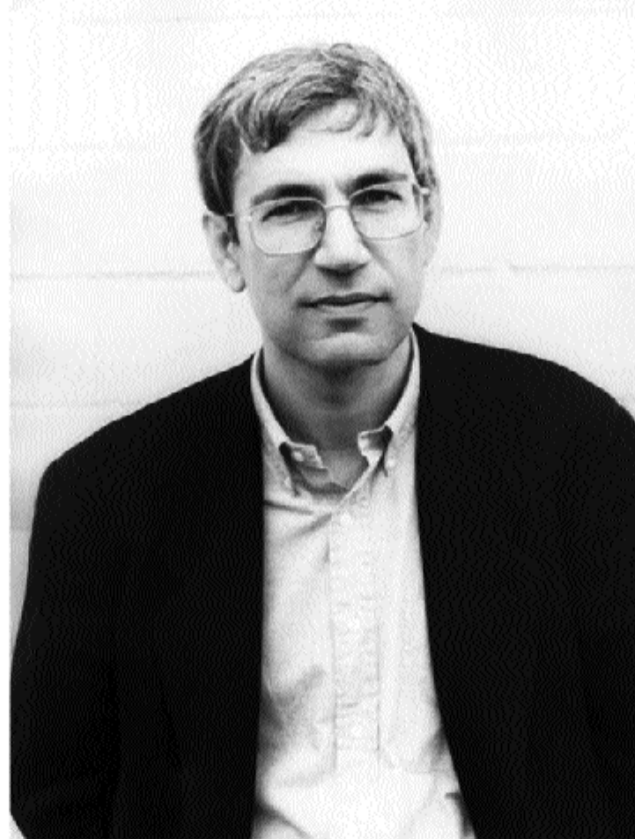
Öyleyse şimdi durmanın zamanı değil!

Şimdi bizim de birleşme zamanıdır.

7 Şubat'ta Orhan Pamuk'u savunmak, demokrasiyi ve ifade özgürlüğünü savunmaktır.

Öyleyse 7 Şubat'ta Orhan Pamuk'u savunmaya....

ORHAN PAMUK BAŞIMIZIN TACIDIR!



Orhan Pamuk, tarihi gerçekleri söylediği için yargılanıyor. Orhan Pamuk, milliyetçi safsatalara değil, gerçeklere inandığı için yargılanıyor.

Orhan Pamuk "30.000 Kürt ve 1.5 milyon Ermeni, bu topraklarda öldürülmüştür." dediği için yargılanıyor.

Bunlar yaşanmış ve etkileri hala süren olaylar.

Bu gerçekleri ifade etmek değil; bunu inkar etmek ve bu politikaları savunmak gayrimeşru olabilir!

Günlerdir, faşistler Orhan Pamuk'u hedef gösteriyordu. Geçen haftaki mahkemesinde ise; düşünce özgürlüğünden ne anladıklarını, Orhan Pamuk'a saldırarak gösterdiler. Çünkü Orhan Pamuk'un ifade ettikleri; kendi politikalarına ters. Onlar toplu katliamları tarihlerine yazıyor ve bununla övünüyorlar.

Biz özgürlüklerden yanayız. Sınırsız, ifade özgürlüğünden yanayız.

Milli görüşlere karşı, tarihin gerçeklerinden yanayız.

Faşist saldırlara, milliyetçiliğe karşı Orhan Pamuk'un yanındayız.



DSİP
Devrimci Sosyalist İşçi Partisi